

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA ROLNICTWA I DÓBR PAŃSTWOWYCH
Rzeczypospolitej Polskiej.

WARSZAWA. № 14. 30 września 1922 r.

TREŚĆ.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 7 sierpnia 1922 r.

o przyznaniu dodatku naukowego dla pracowników naukowych instytutów gospodarstwa wiejskiego w Bydgoszczy i Puławach oraz instytutu meteorologicznego w Warszawie.

Na mocy art. 9 ustawy z dnia 31 marca 1922 r. o uposażeniu profesorów i pomocniczych sił naukowych w szkołach akademickich (Dz. U. R. P. № 28, poz. 226) zarządza się co nastepuje:

§ 1. Kierownicy wydziałów, działów i poddziałów państwowych instytutów gospodarstwa wiejskiego w Bydgoszczy i Puławach oraz dyrektor wicedyrektor i kierownicy wydziałów państwowego instytutu meteorologicznego w Warszawie otrzymują dodatek naukowy, określony w art. 2 ustawy z dnia 31 marca 1922 r. o uposażeniu profesorów i pomocniczych sił naukowych w szkołach akademickich (Dz. U. R. P. № 28, poz. 226)

§ 2. Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych może przyznać osobisty dodatek naukowy w wysokości 50% dodatku drożyźnianego starszym asystentom instytutów gospodarstwa wiejskiego w Bydgoszczy i Puławach oraz inspektorom stacyj, adjunktom i starszym asystentom instytutu meteorologicznego w Warszawie.

Liczba starszych asystentów, pobierających ten dodatek, nie może przekraczać 10% ogólnej liczby tych asystentów instytutów, wymienionych w niniejszem rozporządzeniu.

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 lipca 1922 r.

Prezydent Ministrów:
Juljan Nowak

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

(Dziennik Ustaw № 72 z dn. 1.IX 1922 r. poz. 650).

Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości

z dnia 31 sierpnia 1922 r.

w przedmiocie podwyższenia należytości znawców lekarzy i weterynarzy w b. zaborze austrjackim.

Na podstawie § 384 ustawy o postępowaniu karnem zarządza się co następuje:

§ 1. Art. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dn. 14 stycznia 1921 r. (Dz. U. R. P. № 9, poz 51) otrzymuje brzmienie następujące:
„Należytości, przewidziane w rozporządzeniu austr. Ministra Sprawiedliwości z dn. 20 marca 1901 r. (№ 34 Dz. U. P.) podwyższa się w ten sposób, że stawki koronowe zastępuje się trzystokrotną ilością marek polskich.
Stawki, przewidziane w art. 11 rozporządzenia z dnia 7 sierpnia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 75, poz. 515), podwyższa się siedemdziesięciopięciokrotnie, jeśli znawca jest doktorem nauk lekarskich, względnie weterynaryjnych, a pięćdziesięciokrotnie—jeśli jest lekarzem lub weterynarzem, nie posiadającym stopnia doktora nauk lekarskich. Przepis art. 15 tegoż rozporządzenia jest uchylony".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje w b. zaborze austrjackim i wchodzi w życie z dniem 1 września 1922 r.
Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 19 kwietnia 1921 r. (Dz. U. R. P. № 36, poz. 220).

Minister Sprawiedliwości:
W. Makowski

(Dziennik Ustaw № 72 z dn. 1.IX 1922 r. poz. 657).

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 22 sierpnia 1922 r.

o rozciągnięciu mocy obowiązującej rozporządzenia z dnia 29 stycznia 1921 r. o ustanowieniu egzaminu państwowego dla kandydatów na leśniczych w lasach państwowych na obszar Ziem Wschodnich Rzeczypospolitej.

Na mocy art. 27 dekretu z dnia 3 stycznia 1918 r. o tymczasowej organizacji władz naczelnych (Dz. P. K. P. № 1 poz. 1) zarządza się co następuje:

§ 1. Na Ziemię Wileńską, województwa: nowogródzkie, poleskie i wołyńskie, powiaty: grodzieński i wołkowyski oraz gminy: białowieską, masiewską i suchopolską powiatu bialskiego województwa białostockiego rozciąga się moc obowiązującą rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 29 stycznia 1921 r. w przedmiocie ustanowienia egzaminu państwowego dla kandydatów na leśniczych w lasach państwowych (Dz. U. R. P. № 23 poz. 129).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński.

Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego:
Dr. Kumaniecki.

(Dziennik Ustaw № 75 z dn. 14.IX 1922 r. poz. 682).

Rozporządzenie Rady Ministrów.

z dnia 4 września 1922 r.

o rozciągnięciu mocy obowiązującej ustaw i rozporządzeń w przedmiocie załatwiania zatargów zbiorowych pomiędzy pracodawcami a pracownikami rolnymi na Ziemię Wileńską.

Na mocy art. 5 ustawy z dnia 6 kwietnia 1922 r. o objęciu władzy państwowej nad Ziemią Wileńską (Dz. U. R. P. № 26 poz. 213) zarządza się co następuje:

§ 1. Na obszar powiatów: wileńskiego, oszmiańskiego, święciańskiego, trockiego, brasławskiego, dziśnieńskiego, duniłowiczowskiego, wileńskiego Ziemi Wileńskiej rozciąga się moc obowiązującą:

a) ustawy z dnia 1 sierpnia 1919 r. o załatwieniu zatargów zbiorowych między pracodawcami a pracownikami rolnymi (Dz. P. P. P. № 65 poz. 394),

b) ustawy z dnia 11 marca 1921 r. w przedmiocie zmiany ustawy z dn. 1 sierpnia 1919 r. o załatwianiu zatargów zbiorowych między pracodawcami a pracownikami rolnymi (Dz. P. P. P. z 1919 r. № 63 poz. 394) (Dz. U. R. P. № 26 poz. 147).

§ 2. Wykonanie rozporządzenia niniejszego poleca się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów:
Juljan Nowak

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
L. Darowski

Minister Sprawiedliwości:
W. Makowski

(Dziennik Ustaw № 77 z dn. 18.IX 1922 r. poz. 691).

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 24 sierpnia 1922 r.

o rozciągnięciu na Ziemię Wileńską mocy obowiązującej dekretu z dnia 16 grudnia 1918 r. w przedmiocie przymusowego zarządu państwowego.

Na podstawie art. 5 ustawy z dnia 6 kwietnia 1922 r. o objęciu władzy państwowej nad Ziemią Wileńską (Dz. U. R. P. № 26 poz. 213) zarządza się co następuje:

§ 1. Na obszar powiatów: wileńskiego, oszmiańskiego, święciańskiego, trockiego i brasławskiego rozciąga się moc obowiązującą dekretu z dnia 16 grudnia 1918 r. w przedmiocie przymusowego zarządu państwowego (Dz. P. P. P. № 21 poz. 67).

§ 2. Zarządy przymusowe, ustanowione przed dniem ogłoszenia rozporządzenia niniejszego pozostają w mocy i nadal podlegają przepisom dekretu z dnia 16 grudnia 1918 r. w przedmiocie przymusowego zarządu państwowego (Dz. P. P. P. № 21 poz. 67).

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia poleca się Ministrom Rolnictwa i Dóbr Państwowych, Przemysłu i Handlu, Spraw Wewnętrznych oraz Skarbu.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie uchyla się wszelkie obowiązujące tam przepisy, sprzeczne z wskazanym w § 1 dekretem.

Prezydent Ministrów:
Juljan Nowak

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

Kierownik Ministerstwa Przemysłu i Handlu:
Henryk Strasburger

Minister Spraw Wewnętrznych:
A. Kamieński

Minister Skarbu:
Jastrzębski

(Dziennik Ustaw № 78 z dnia 20.IX 1922 r. poz. 705).

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 24 sierpnia 1922 r.

w przedmiocie rozciągnięcia na Ziemię Wileńską mocy obowiązującej ustaw obowiązujących na obszarze Rzeczypospolitej lub w poszczególnych jej częściach w sprawach odbudowy.

Na mocy art. 5 ustawy z dnia 6 kwietnia 1922 r. o objęciu władzy państwowej nad Ziemią Wileńską (Dz. U. R. P. № 26 poz. 213) zarządza się co następuje:

§ 1. Na obszar powiatów: wileńskiego, oszmiańskiego, święciańskiego, trockiego i brasławskiego rozciąga się moc obowiązującą:

1) ustawy z dnia 28 lutego 1919 r. w przedmiocie zaopatrzenia ludności w drzewo budulcowe i opałowe (Dz. P. P. P. № 20 poz. 229);
2) ustawy z dnia 18 lipca 1919 r. o pomocy państwowej na odbudowę gospodarstw zniszczonych lub uszkodzonych skutkiem wojny (Dz. P. P. P. № 63 poz. 368), oraz ustawy z dnia 21 stycznia 1921 r. zmieniającej art. 8 ustawy z dnia 18 lipca 1919 r. w brzmieniu ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o pomocy państwowej na odbudowę gospodarstw zniszczonych lub uszkodzonych skutkiem wojny (Dz. U. R. P. № 13 poz. 72);
3) ustawy z dnia 2 marca 1920 r. o organizacji odbudowy technicznej wsi, miast i miasteczek (Dz. U. R. P. № 24 poz. 143).

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrow Robót Publicznych w porozumieniu z interesowanymi Ministrami.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia

Prezydent Ministrów:
Juljan Nowak

Kierownik Ministerstwa Robót Publicznych:
Rybczyński

Kierownik Ministerstwa Przemysłu i Handlu:
Henryk Strasburger

Minister Spraw Wewnętrznych:
A. Kamieński

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

Minister Skarbu:
Jastrzębski

(Dziennik Ustaw № 78 z dn. 20.IX 1922 r. poz. 708).

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 4 września 1922 r.

w przedmiocie rozciągnięcia na Ziemię Wileńską mocy obowiązującej ustawy z dnia 9 lipca 1920 r. o ludowych szkołach rolniczych.

Na podstawie art. 5 ustawy z dnia 6 kwietnia 1922 r. o objęciu władzy państwowej nad Ziemią Wileńską (Dz. U. R. P. № 26 poz. 213) zarządza się co następuje:

§ 1. Na obszar powiatów: wileńskiego, oszmiańskiego, święciańskiego, trockiego i brasławskiego rozciąga się moc obowiązującą ustawy z dnia 9 lipca 1920 r. o ludowych szkołach rolniczych (Dz. U. R. P. № 62 poz. 398).

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia poleca się Ministrowi Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze uzyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Prezydent Ministrów:
Juljan Nowak

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

(Dziennik Ustaw № 78 z dnia 20. IX 1922 r. poz. 712).

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 5 września 1922 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o rozciągnięciu na obszar Ziemi Wileńskiej mocy obowiązującej rozporządzeń w przedmiocie walki z zarazą płucną.

Na mocy art. art. 1099, 1107—1109, 1125—1127, 1129, 1132—1148 ustawy lekarskiej (Zbiór Praw Ces. Ros. tom XIII wydanie 1905 r.) zarządza się co następuje:

§ 1. Na obszarze powiatów: wileńskiego, oszmiańskiego, święciańskiego, trockiego i brasławskiego Ziemi Wileńskiej stosowane będą:

a) rozporządzenie tymczasowe Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 2 czerwca 1920 r. w przedmiocie walki z zarazą płucną u bydła rogatego na obszarze województw: białostockiego, kieleckiego łódzkiego, lubelskiego i warszawskiego (Dz. U. R. P. № 49 poz. 302);

b) rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 8 marca 1921 r. w przedmiocie rozszerzenia niektórych postanowień rozporządzenia z dnia 2 czerwca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 49, poz. 302), tyczącego się walki z zarazą płucną u bydła rogatego na obszarze województw: białostockiego, kieleckiego, łódzkiego, lubelskiego i warszawskiego (Dz. U. R. P. № 31, poz. 185) i

c) rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 7 lutego 1922 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w przedmiocie zmiany i uzupełnienia rozporządzenia, tyczącego się walki z zarazą płucną u bydła rogatego (Dz U. R. P. № 15, poz. 136)
przyczem uprawnienia, przysługujące w myśl tych rozporządzeń wojewodzie, na obszarze powiatów Ziemi Wileńskiej przysługują Delegatowi Rządu.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

Minister Spraw Wewnętrznych:
A. Kamieński

(Dziennik Ustaw № 78 z dnia 20. IX 1922 r. poz. 714).

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

z dnia 5 września 1922 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Przemysłu i Handlu, Kolei Żelaznych i Skarbu o rozciągnięciu na obszar Ziemi Wileńskiej mocy obowiązującej rozporządzenia z dnia 10 marca 1922 roku w przedmiocie ograniczenia przywozu i przewozu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego, paszy objętościowej oraz niektórych przedmiotów z Rosji, Białorusi, Ukrainy Łotwy i Litwy.

Na zasadzie art. art. 1142, 1148 i 1172 ustawy lekarskiej (Zbiór Praw Ces. Ros. tom XIII, wydanie 1905 r.) zarządza się co następuje:

§ 1. Na obszarze powiatów: wileńskiego, oszmiańskiego, święciańskiego, trockiego i brasławskiego Ziemi Wileńskiej stosowane będzie rozporządzeniem Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 10 marca 1922 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Kolei Żelaznych, Przemysłu i Handlu oraz Skarbu w przedmiocie ograniczenia przywozu i przewozu zwierząt i produktów pochodzenia zwierzę-

cego, paszy objętościowej oraz niektórych przedmiotów z Rosii, Białorusi, Ukrainy, Łotwy i Litwy (Dz. U. R. P. № 21, poz. 180).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

Minister Spraw Wewnętrznych:
A. Kamieński

Kierownik Ministerstwa Przemysłu Handlu:
Henryk Strassburger

Minister Kolei Żelaznych:
Ludwik Zagórny-Marynowski

Minister Skarbu:
Jastrzębski

(Dziennik Ustaw № 82 z dnia 29. IX 1922 r. poz. 732).

Przepisy Wykonawcze

z dnia 16 sierpnia 1922 r.

do rozporządzenia tymczasowego Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1922 r. w przedmiocie pomocy lekarskiej dla funkcjonarjuszów państwowych.

Na podstawie § 12 rozporządzenia tymczasowego Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1922 r. w przedmiocie pomocy lekarskiej dla funkcjonarjuszów państwowych („Monitor Polski" № 69, poz. 33) zarządza się co następuje:

§ 1.

Do § 2 ustęp a. Z pomocy lekarskiej na koszt Skarbu Państwa korzystają wszyscy funkcjonarjusze państwowi, powołani na służbę drogą jednostronnego rządowego aktu nominacyjnego publiczno-prawnego, a nie na podstawie kontraktu, podpisanego przez obie umawiające się strony.

§ 2.

Do § 2 ustęp b. Oprócz samego funkcjonarjusza korzystają z bezpłatnej pomocy lekarskiej członkowie rodziny, wymienieni w ustawie z dnia 13 lipca 1920 r. o uposażeniu urzędników i niższych funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U. R. P. № 65, poz. 429), mianowicie: żona, względnie mąż, ślubne i uprawnione dzieci oraz pasierby do ukończonych lat 18, a o ile uczęszczają do szkół publicznych, do ukończonych lat 24. Gdy studja przewlekły się ponad wiek 24 lat z powodu służby wojskowej, okres ten, zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 28, poz. 227) może być przedłużony o dalsze najwyżej 4 lata.

§ 3.

Do § 3 punkt 1). O ile funkcjonarjusz pragnie, ażeby mu zaplombowano ząb srebrem, złotem lub wogóle kosztowniejszym materjałem, aniżeli mu do tego przysługuje prawo, dopłaca on z własnych funduszów różnicę kosztów między ceną plomby z najtańszego materjału a ceną plomby z kosztowniejszego materjału.

§ 4.

Do § 3 punkt 3). Z leczenia szpitalnego na koszt Skarbu Państwa korzystają zarówno sami funkcjonarjusze jak i członkowie ich rodzin w wypadkach na warunkach, określonych w § 8 powołanego na wstępie rozporządzenia.

O ile funkcjonarjusz państwowy lub członek jego rodziny, potrzebujący leczenia szpitalnego, zechce korzystać z wyższej klasy, aniżeli mu do tego przysługuje prawo, winien złożyć w szpitalu kwotę, odpowiadającą różnicy między opłatą, przewidzianą dla sali ogólnej (III kl.) a dla danej wyższej klasy.

§ 5.

Do § 5. Karta porady, na mocy której funkcjonarjusz państwowy lub członek jego rodziny otrzymuje świadczenia pomocy lekarskiej w chorobach długo trwających, winna być prolongowana co miesiąc. Po ukończeniu leczenia kartę porady urzędnik zostawia u lekarza. W miastach większych, podzielonych na rejony, chory zasadniczo kierowany jest do lekarza ustanowionego dla jego rejonu. O ile jednak chory, podając powody godne uwzględnienia, poprosi o skierowanie go do lekarza innego rejonu, należy takiemu życzeniu czynić zadość.

Wezwania do obłożnie chorych składane są u lekarza, względnie w ambulatorjum w wyznaczonych do tego godzinach, z nadmienieniem czy wymagana jest śpieszna pomoc.

Pomoc udzielana będzie w przypadkach ciężkich bezzwłocznie, w innych zaś zasłabnięciach w dniu wezwania, o ile ono zgłoszone zostało do godz. 15, w razie przeciwnym dopuszczalne jest udzielanie pomocy choremu dnia następnego.

Lekarze umówieni do udzielania pomocy lekarskiej, w przypadkach kiedy zajdzie konieczna potrzeba porady specjalisty, odsyłają chorych do specjalistów umówionych za odrębną kartą.

O ile w danym powiecie niema specjalisty, może chory być kierowany do innego miasta danego województwa za uprzednią zgodą lekarza powiatowego.

W razie zaś potrzeby skierowania chorego do innego województwa mianowicie do miast uniwersyteckich, należy uzyskać pozwolenie właściwego wojewódzkiego urzędu zdrowia na wniosek lekarza powiatowego.

§ 6.

Do § 6. Przy zapisywaniu lekarstw lekarz umówiony winien ściśle przestrzegać zasad oszczędności, wszelako bez ujmy dla celu terapeutycznego. Próżne flaszki i słoiki należy zwracać danemu urzędowi zdrowia, względnie ambulatorjum w stanie czystym.

§ 7.

Do § 7. W razie potrzeby pomocy położniczej należy zwracać się do położnej umówionej.

Wezwanie lekarza do porodu jest usprawiedliwione tylko w przypadkach porodów nieprawidłowych, stwierdzonych przez położną.

Położna opłacana ryczałtowo winna odwiedzać położnicę codziennie i opiekować się nią oraz noworodkiem w ciągu dni 10.

§ 8.

Do § 8. Lekarz specjalista w razie konieczności umieszczenia chorego w szpitalu czyni odpowiednią propozycję lekarzowi umówionemu. Zgłoszenie do szpitala wystawia lekarz umówiony.

Lekarz powiatowy może umieszczanie chorych w szpitalach uczynić zależnem od każdorazowej swojej zgody.

§ 9.

Przymusowe umieszczanie rodzącej lub chorego w zakładzie leczniczym (§§ 7 i 8) należy rozumieć nie jako zarządzenie służbowe, lecz jako warunek, uzasadniający zwrot kosztów leczenia, z wyjątkiem wypadków, przewidzianych w § 8 p. 1 (choroba zakaźna) przez wzgląd na postanowienia art. 11 p. 2 ustawy z dnia 25 lipca 1919 r. w przedmiocie zwalczania chorób zakaźnych oraz innych chorób, występujących nagminnie (Dz. Ust. R. P. № 67, poz. 402).

§ 10.

Do § 9. W razie korzystania z pomocy specjalisty nieumówionego położnej lub apteki i t. d. nieumówionej, funkcjonarjuszowi będą zwrócone koszty tylko w wysokości ustalonej z umówionym specjalistą, położną, apteką i t. d.

§ 11.

Do § 10. Za przewiezienie chorego pozamiejscowego do lekarza koszty podwody będą opłacane względnie zwracane w wysokości ustalonych taks i to tylko w przypadkach ciężkich, w których również ewentualny wyjazd lekarza do chorego byłby usprawiedliwiony. O ile podróż uskutecznioną została koleją, będą zwracane koszty podróży chorego, stosownie do przysługującej danemu funkcjonarjuszowi klasy na mocy jego karty legitymacyjnej. Koszty podróży lekarza będą zwracane stosownie do umowy.

Wszelkie rachunki z tytułu pomocy lekarskiej dla funkcjonarjuszy państwowych należy złożyć lekarzowi powiatowemu (w urzędzie zdrowia publicznego przy Komisarjacie Rządu na m. st. Warszawę), który zbadawszy i zatwierdziwszy te rachunki, kieruje je do właściwego wojewódzkiego urzędu zdrowia, celem ostatecznego sprawdzenia i uregulowania.

§ 12.

Do § 11. Lekarz umówiony, obejmując leczenie funkcjonarjusza państwowego, wystawia mu w razie potrzeby tymczasową kartę zwolnienia ze służby z powodu choroby.

Świadectwa o zasłabnięciach dłużej trwających lub celem otrzymania dłuższego urlopu dla poratowania zdrowia wydaje lekarz urzędowy.

Od opinji, wydanej przez lekarza umówionego co do stanu zdrowia funkcjonarjusza państwowego, służy temu ostatniemu w terminie 8 dni odwołanie się do lekarza powiatowego, względnie urzędu wojewódzkiego (urzędu zdrowia publicznego przy Komisarjacie Rzadu na m. st. Warszawę)

§ 13.

Przepisy powyższe uzyskują moc obowiązującą z dniem ogłoszenia

Prezydent Ministrów:
J. Nowak

Minister Zdrowia Publicznego:
Chodźko

Minister Skarbu:
Jastrzebski

(„Monitor Polski" № 198 z dnia 1 IX. 1922 r.).

Rozporządzenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych, Sprawiedliwości, oraz Poczt i Telegrafów

z dnia 8 maja 1922 r.

w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych.

Na podstawie art. 6 i 7 ustawy z dn. 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie podwyższenia i zrównania stawek przy niektórych opłatach stemplowych (należytościach) (Dz. U. R. P. № 38 poz. 315), art. 12 ustawy z dn. 31 lipca 1919 r. o tymczasowej organizacji władz i urzędów skarbowych (Dz. P. P. P. № 65 poz. 391) oraz art. II ustawy austrjackiej z dnia 24 lutego 1905 r. [austr. Dz. u. p. № 32], zarządza się:

I.

Moc obowiązującą przepisów następujących:

1) §§ 33, 36, 66 i 67 austrackiej ustawy należytościowej z dn. 9 lutego 1850 r. [austr. Dz. u. p. № 50] jak również § 81 tejże ustawy, o ile nie ulega uchyleniu na skutek ustępu II (punktu c) rozporządzenia niniejszego;

2) następujących pozycyj austrjackiej taryfy należytościowej z dn. 9 lutego 1850 r. [aust. Dz. u. p. № 50] względnie z dn. 13 grudnia 1862 r. [austr. Dz. u. p. № 89]: 17 lit. c), 44 lit. e), f), g), l), s), 79 lit. a l, 117 lit. a, m), jak również 2 lit. a), 7 lit. g), h), 43 lit. b. 1, b 2 — w brzmieniu ustalonem w punktach 1 i 2 art. 1 względnie w punktach 2 i 3 art. 2 ustawy z dnia 7 kwietnia 1920 r. (Dz. U. R. P. № 38 poz. 315) 44 lit. q o ile nie ulega uchyleniu na skutek punktu 5 artykułu 1 ustawy z dn. 7

kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 38 poz. 315) i na skutek ustępu II) punktu d) niniejszego rozporządzenia;

3) § 5 ustawy austrjackiej z dn. 7 czerwca 1883 r. [austr. Dz. u. p. № 92] oraz § 13 ustawy austrjackiej z dn. 7 czerwca 1883 r. [austr. Dz u. p. № 94), o ile te przepisy dotyczą opłat od podań;

4) § 4, ustępu f) pruskiej ustawy o opłatach stemplowych oraz pozycji 43 pruskiej taryfy stemplowej w brzmieniu ustalonem w punkcie 6 art. 2 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 38 poz. 315);

5) następujących artykułów dekretu z dn. 7 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. № 14 poz. 145): 1 do 3; 5, 8 do 10, 13, 17 do 19, 21; 25, 26, 35 do 37 oraz 40,

jak również art. 6, 7, 24 i 34, o ile nie ulegają uchyleniu na skutek ustępu II) punktu g) niniejszego rozporządzenia,

tudzież art. 11, 14, 22, 30, 31 i 32 tegoż dekretu w brzmieniu, ustalonem w punktach 1, 3 i 8 art. 1, w punkcie 2 art. 2 oraz w art. 3 (ustępie drugim) ustawy z dn. 7 kwietnia 1922 r. (Dz. U. P. P. № 38 poz. 315)

rozciąga się niniejszem na cały obszar Rzeczypospolitej.

Dla zakresu opłat stemplowych od podań i świadectw urzędowych rozciąga się na obszar Rzeczypospolitej moc obowiązującą:

6) § 77 oraz punktu 2 § 93 austr. ustawy należytościowej z dn. 9 lutego 1850 r. [austr. Dz. u. p. № 50];

7) pozycji 75 lit. a) austr. taryfy należytościowej z wyjątkiem uwagi do tej pozycji.

II.

Uchyla się:

a) pozycję 9 taryfy, załączonej do rozporządzenia b. Gen. Gubernatora warszawskiego z dnia 19 lipca 1916 r. o poborze opłat stemplowych (Dz. rozp. dla Gen. Gub. warszawskiego z dnia 19 lipca 1916 r. o poborze opłat stemplowych (Dz. rozp. dla Gen. Gub. Warsz. z 1916 r. № 40 poz. 126 i 127);

b) ustęp 3 artykułu 13, ustęp 4 art. 14 oraz ustęp 5 art. 20 rosyjskiego zbioru ustaw o opłatach;

c) następujące przepisy austrjackiej ustawy należytościowej z dn. 9 lutego 1850 r. [austr. Dz. u. p. № 50] § 1, ustęp C 1 oraz D 1; § 4 ustępy: A 1, 2; ustęp drugi § 81, o ile nie dotyczy załatwienia ze względów publicznych; ustęp trzeci § 81;

d) następujące pozycje austrjackiej taryfy należytościowej z dn. 9 lutego 1850 r. [austr. Dz. u. p. № 50] względnie z dn. 13 grudnia 1862 r [austr. Dz. u. p. № 89]: 2 lit. e), f) oraz uwagę 3 do pozycji 2; 20; 21; 43 lit. b, 2) o ile dotyczy podań o zezwolenie na trwałe prowadzenie przedsiębiorstw zarobkowych; punkty a), b), k) pozycji 44, jak również ustęp pierwszy punktu q, tejże pozycji, o ile dotyczy rekursów przeciw należytościom stemplowym i bezpośrednim; poz. 66 lit. a) 85, 86, 116 lit. a, bb. 116 lit. b., 116 lit. c, oraz uwagę 1 do poz. tar. 116, 117 z wyjątkiem punktów a), m), u); e) § 1 ustawy austrjackiej z dn. 4 kwietnia 1894 r. [austr. Dz. u. p. № 71];

f) następujące pozycje pruskiej taryfy stemplowej: 5, 6, 11 a 12, 22, 26, 31, 37, 39, 49, 51;

g) następujące postanowienie dekretu z dnia 7 lutego 1919 r. (Dz P. P. P. № 14 poz. 145), punkt 13 artykułu 6; punkt 23 tegoż artykułu o ile dotyczy punktu 5 art. 34; art. 7 o ile dotyczy opłaty od arkusza pierwszego; art. 23; zdanie trzecie art. 24; art. 27 do 29; punkt 5 oraz zdanie

ostatnie art. 34; punkt 1 art. 34, o ile nie dotyczy punktu 8 art. 6; punkt 2 art. 34, o ile dotyczy punktów 8, 9 i 16 art. 6; punkt 3 art. 34, o ile dotyczy punktów 3 i 4 art. 8 oraz artykułu 9. Nadto w art. 24 ulegają skreśleniu słowa: „i wyznacza termin, w ciągu którego opłata winna być uiszczona".

h) następujące artykuły dekretu № 446 Prezesa Tymczasowej Komisji Rządzącej Litwy Środkowej z dnia 27 grudnia 1921 r. (Dz. Urz. № 1 z 1922 r.): 3, 4, 5, 6, o ile nie dotyczy akt stanu cywilnego; 25, o ile dotyczy odpisów, duplikatów i poświadczeń, wydawanych przez urzędy państwowe.

III.

Punkt b) ustępu 3 pozycji 77 taryfy stemplowej pruskiej nie ulega zmianie.

Inne postanowienia tej pozycji jak również pozycje 1, 7, 11 i 52 pruskiej taryfy stemplowej w brzmieniu ustalonem w art. 3 (ustępie drugim) ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 38 poz. 315) stosowane będą tylko o tyle, o ile dotyczą sądów i notarjuszów. W innych przypadkach świadectwa, wymienione w powołanych pozycjach, podlegają ogólnym przepisom o świadectwach, wymienionym w ustępie I niniejszego rozporządzenia (w dziale II załączonych „Przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych").

Pozycji 10 pruskiej taryfy stemplowej nie stosuje się w przypadkach, w których dokument urzędowy, określony w powołanej pozycji, podlega opłacie w myśl pozycji 10 do 17 taryfy, załączonej do „Przepisów w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych" lub wydany został na skutek podania, do którego stosują się przepisy działu I powołanych „Przepisów".

IV.

Ze względu na dokonane w art 1 i 29) punkcie 1) ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. (Dz. U. R. P. z 1922 r. № 2 poz. 7) uchylenie działów I i II austrjackiej ustawy o bezpośrednich podatkach osobistych i zastąpienie z dniem 1 stycznia 1922 r. podatku „zarobkowego" podatkiem „przemysłowym" — pozycja 43 lit. b. 1 austr. taryfy należytościowej (w brzmieniu, ustalonem ustawą z dn. 24 lutego 1905 r., austr. Dz. u. p. № 32); o ile dotyczy obliczenia należytości według wysokości podatku zarobkowego, nie będzie stosowana w przypadkach, w których podanie wniesiono po dniu 31 grudnia 1921 r. lub w których mimo wcześniejszego wniesienia podania nie nastąpił wymiar podatku zarobkowego za czas, poprzedzający dzień 1 stycznia 1922 r. (§§ 65 i 117 austr. ust. o bezp pod. osob.)

V.

Załączone do niniejszego rozporządzenia „Przepisy w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych" ogłasza się jako tekst jednolity postanowień ustawowych (punkt 3 artykułu 6 ustawy z dn. 7 kwietnia 1922 r. Dz. U. R. P. № 38 poz. 315), obejmujący zarazem przepisy wykonawcze.

Przepisy te obowiązują na całym obszarze Rzeczypospolitej.

VI.

Ustęp IV niniejszego rozporządzenia wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Inne przepisy niniejszego rozporządzenia wchodzą w życie na obszarze b. dzielnic rosyjskiej i austrjackiej w miesiąc po ogłoszeniu.

Na obszarze b. dzielnicy pruskiej przepisy niniejszego rozporządzenia, dotyczące świadectw urzędowych, wchodzą w życie w miesiąc po ogłoszeniu, przepisy zaś, dotyczące podań i załączników w trzy miesiące po ogłoszeniu.

Minister Skarbu:
Michalski

Minister Spraw Wewnętrznych:
Kamieński

Minister Sprawiedliwości:
Sobolewski

Minister Poczt i Telegrafów:
Stesłowicz

Załącznik do rozp. Min. Skarbu w poroz. z Min. Spraw W. i Sprawiedl. oraz P. i T z d. 8 V. 1922 r. do poz. 319.

Przepisy w przedmiocie opłat stemplowych od podań oraz od świadectw urzędowych.

1. Opłaty od podań, wnoszonych do urzędów państwowych.

Przedmiot.

§ 1.

(Pozycja 43, b. 1, 43. b. 2 oraz 117 a austr. taryfy należytościowej art. 1, 2, 11, 13, 14, 17, 18 i 19 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14 poz. 145; punkty 1 do 5 oraz 7 artykułu 1 ustawy z dn. 7 kwietnia 1922 r., Dz. U. R. P. № 38 poz. 315)

Podania, wnoszone do urzędów państwowych — z wyjątkiem sądów i urzędów wymiaru sprawiedliwości — podlegają opłatom, wymienionym w części pierwszej załączonej taryfy.

Załączniki do takich podań podlegają opłacie, wymienionej w części drugiej (poz. 9) tejże taryfy.

§ 2.

(Art. 3 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14, poz. 145)

Przepisy niniejsze, o ile dotyczą podań, stosować należy — o ile nie postanowiono inaczej — również do załączników.

§ 3.

(Poz. 79 lit. a. 1) austr. taryfy należytościowej).

Protokuł, zastępujący podanie, podlega opłacie takiej samej, jakaby się należała w razie wniesienia podania tej samej treści.

§ 4.

(§ 33 austr. ustawy należytościowej z dnia 9 lutego 1850 r., austr Dz. u. p. № 50; art. 5 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P № 14, poz. 145).

Podanie, wniesione przez dwie lub więcej osób — lub przez jedną osobę, działającą w charakterze ustawowego zastępcy lub pełnomocnika dwu lub więcej osób — podlega opłacie jednokrotnej, tylko o tyle, o ile odnośne osoby zgłosiły żądanie, w podaniu zawarte, jako współwłaściciele co do majątku wspólnego lub o ile żądanie opiera się na jednym i tym samym tytule prawnym. W braku powyższych warunków podanie takie podlega opłacie tyle razy, ile osób wniosło je w imieniu własnem lub ile jest osób, w których imieniu wniósł podanie zastępca ustawowy lub pełnomocnik. Załączniki do podań, określonych w niniejszym paragrafie, podlegają zawsze opłacie jednokrotnej.

§ 5.

(§ 36 austr. ustawy należytościowej z dn. 9 lutego 1850 r., austr Dz. u. p. № 50; art. 7 dekretu z dnia 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P № 14, poz. 145).

Podanie, od którego opłatę uiszczono zwrócone petentowi bez rozpatrzenia. z powodu wniesienia do urzędu niewłaściwego lub z powodu innych braków formalnych, podlega wrazie ponownego złożenia w urzędzie właściwym — lub po usunięciu braków formalnych ponownej opłacie tylko co do arkusza pierwszego, a to — z wyjątkiem przypadku w następnym ustępie przewidzianego — w wysokości 200 mk. (w poz. 8 taryfy); arkusze następne, jak również następne egzemplarze, odpisy i załączniki nie podlegają ponownej opłacie.

Od podań, określonych w poz. 7 taryfy, należy w przypadku, wymienionym w ustępie poprzednim, zamiast 200 mk. uiścić 50 mk.

Uwolnienia przedmiotowe.

§ 6.

(Poz. 44 e, f, g, l, q, s, austr. taryfy należytościowej; § 5 ustawy austrjackiej z dn. 7 czerwca 1883 r., austr. Dz. u. p. № 92; § 13 ustawy austrjackiej z dn. 7 czerwca 1883 r., austr. Dz. u. p. № 94; art. 6 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14, poz. 145; art. 10 ustawy z dn 19 maja 1920 r., Dz. U. R. P. № 48, poz. 297).

Opłacie w myśl przepisów niniejszych nie podlegają podania następujące.

1) zawierające wnioski w sprawach publicznych;

2) zawierające wiadomości, udzielone w sprawie publicznej w myśl obowiązującego przepisu lub na żądanie władzy;

3) podania o zwrot wydatków, poniesionych celem wykonania czynności, zleconej przez władzę państwową lub celem odwrócenia szkody grożącej państwu, jak również o wynagrodzenie szkody, o ile do wynagrodzenia obowiązany jest Skarb Państwa;

4) podania do władz oświatowych oraz do zakładów naukowych i szkolnych — z wyjątkiem podań w sprawach gospodarczych tych władz i zakładów;

5) dotyczące wyborów do Sejmu i Senatu lub do ciał reprezentacyjnych samorządowych jak również do komisyj podatkowych;

6) podania w sprawie służby wojskowej;

7) w sprawie osobistych lub rzeczowych świadczeń wojennych (art 19 ustawy z dnia 25 lipca 1919 r., Dz. U. R. P. № 67, poz. 401, oraz art. 14 ustawy z dn. 11 kwietnia 1919 r., Dz. P. P. P. № 32, poz. 264) jak również w sprawie obowiązku odstępowania zwierząt pociągowych i wozów na rzecz Państwa (art. 27 ustawy z dn. 21 lutego 1922 r., Dz. U. R P. № 21, poz. 166).

8) w sprawach, dotyczących orderu „Virtuti Militari" (art. 15 ustawy z dn. 1 sierpnia 1919 r., Dz. U. R. P. № 67, poz. 409) jak również w sprawach, dotyczących odznaki wojskowej pod nazwą „Krzyż Walecznych" (art. 6 rozporządzenia Rady Obrony Państwa z dn. 11 sierpnia 1920 r. Dz. U. R. P. № 87, poz. 572).

9) podanie osób, które pozostają lub pozostawały na służbie Państwa lub związków samorządnych oraz członków rodzin tych osób w sprawach dotyczących stosunku służbowego;

10) o posady w urzędach państwowych;

11) wnoszone do urzędów państwowych, sprawujących zarząd majątkiem państwowym lub prywatnym, o ile dotyczą bezpośrednio eksploatacji tego majątku;

12) podania osób, korzystających z usług kolei żelaznej, poczty telegrafu, telefonu, Pocztowej Kasy Oszczędności lub innych urządzeń użyteczności publicznej, dotyczące tego stosunku do wspomnianych przedsiębiorstw, jeżeli te przedsiębiorstwa są własnością Państwa lub pozostają pod zarządem państwowym;

13) zawierające dane celem dokonania wymiaru lub poboru danin publicznych;

14) zawierające dane co do rodzaju lub wysokości danin publicznych lub innych kwot, wnoszonych do kas państwowych,—w szczególności też deklaracje płatnicze;

15) podania o zwrot nienależnie pobranych danin publicznych, jeśli je uiszczono bez nakazu płatniczego władzy, powołanej do wymiaru odnośnej daniny, lub w kwocie wyższej, niż ustalona w nakazie płatniczym albo w decyzji, wydanej na skutek odwołania się;

16) o ustawowo nakazane uwolnienia, obniżki lub odroczenia płatności w zakresie danin publicznych;

17) podania w postępowaniu w przedmiocie scalenia gruntów oraz podziału wspólnot gruntowych;

18) w sprawach przymusowego wywłaszczenia na użytek publiczny, wnoszone przez osoby, których majątek ulega wywłaszczeniu;

19) dotyczące ubezpieczeń przymusowych;

20) o udzielenie patentów na wynalazki, o ochronę wzorów rysunkowych i modeli oraz o ochronę znaków towarowych; (podania te podlegają natomiast opłatom osobnym, przewidzianym w art. 7 dekretu z dnia 4 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 13 poz. 137, w art. 12 dekretu z tejże daty, Dz. P. P. P. № 13 poz. 138 i w art. 14 dekretu z tejże daty, Dz. P. P. P. № 13 poz. 139)—względnie w ustawie z dnia 31 stycznia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 11 poz. 89);

21) dotyczące spraw, należących do zakresu działania Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej, oraz urzędów podwładnych mu;

22) dotyczące spraw, należących do zakresu działania instruktora stowarzyszeń przemysłowo-rzemieślniczych;

23) podania w sprawie pożyczek ulgowych dla drobnych przemysłowców, rzemieślników, ich organizacyj wytwórczych oraz przemysłu lu-

dowo-domowego (art. 2 ustawy z dn. 30 maja 1919 r., Dz. P. P. P. № 44 poz. 314 oraz art. 2 ustawy z dn. 17 grudnia 1920 r., Dz. U. R. P. z 1921 r. № 4 poz. 16);

24) wnoszone do Komisji Państwowego Funduszu Mieszkaniowego lub jego organów (art. 9 ustawy z dn. 1 sierpnia 1919 r., Dz. U. R. P. № 72 poz. 424);

25) dotyczące czynów, zagrożonych karą w kodeksie karnym albo w przepisach administracyjnych lub skarbowych — w szczególności też występków i wykroczeń służbowych (art. 66 ustawy z dn. 17 lutego 1922 r. Dz. U. R. P. № 21 poz. 165),

26) podania w sprawach, unormowanych rozporządzeniem z dn. 13 lipca 1920 r. w przedmiocie nabycia i utraty obywatelstwa polskiego w myśl art. 91 traktatu wersalskiego (Dz. U R. P. z 1920 r. № 57 poz. 358) oraz rozporządzeniem z dn. 11 czerwca 1921 r. w przedmiocie nabycia i utraty obywatelstwa polskiego na zasadzie art. VI traktatu pokoju między Polską a Rosją i Ukrainą, podpisanego w Rydze (Dz. U. R. P. z 1921 r. № 59 poz. 375);

27) o wydanie świadectw urzędowych, wymienionych w § 21 przepisów niniejszych pod liczbami 1 oraz 5 do 9;

28) podania osób, którym sąd przyznał prawo ubogich, wnoszone do władz administracyjnych, a pozostające w związku ze sprawą, co do której petent uzyskał prawo ubogich;

29) podania osób, dotkniętych klęską żywiołową o zapomogi lub ulgi przy stosowaniu obowiązujących przepisów;

30) podania w sprawie pomocy państwowej na odbudowę i uruchomienie gospodarstw, zniszczonych lub uszkodzonych na skutek wojny (art. 15 ustawy z dn. 8 lipca 1919 r., Dz. P. P. P. № 63 poz. 368);

31) podania składane na mocy ustawy z dn. 2 marca 1920 r. o organizacji odbudowy technicznej wsi, miast i miasteczek (Dz. U. R. P. № 24 poz. 143) przez osoby bezpośrednio zainteresowane w sprawach technicznej pomocy przy odbudowie lub w przedmiocie świadczeń przymusowych albo wywłaszczenia na cele odbudowy, jak również w sprawach regulacji działek budowlanych (art. 35 powołanej ustawy);

32) podania o udzielenie pomocy rolnej z kredytu, przewidzianego w ustawie z dn. 24 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 24 poz. 198), art. 9 ustawy z dn. 18 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 30 poz. 174).

Uwolnienie osobiste.

§ 7.

(Poz. 75 lit. a) austr. taryfy należytościowej; art. 8, 25 i 40 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14 poz. 145).

Od opłat unormowanych w dziale przepisów niniejszych są zwolnione

1) Państwo Polskie oraz polskie zakłady państwowe, będące odrębnemi osobami prawnemi;

2) związki samorządne mające siedzibę na obszarze Rzeczypospolitej

3) kościoły i gminy wyznaniowe przez Państwo Polskie uznane;

4) fundacje, zakłady i zrzeszenia, prawnie istniejące, jeżeli siedziba tych instytucyj znajduje się na obszarze Rzeczypospolitej, a za cel mają wyłącznie działalność dobroczynną albo naukową, oświatową, kulturalną lub religijną; uwolnienie to dotyczy również podań o legalizację; każda z tych instytucyj winna jednak uzyskać decyzję Ministra Skarbu, stwierdzającą, że zachodzą powyższe warunki uwolnienia od opłat i na każdem

podaniu (z wyjątkiem podań o legalizację) wymieniać—w miejscu, prze znaczonem do naklejania znaczków stemplowych (§ 10)—datę i liczbe owej decyzji;

5) osoby, które do podania załączyły świadectwo ubóstwa, jeśli urząd do którego podanie wpłynęło, uznał złożone świadectwo za dostateczne

§ 8.

(Art. 9 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r. Dz. P. P. P. № 14 poz. 145)

Fundacjom, zakładom i zrzeszeniom, które mają na celu działalność określoną w § 7, jeżeli ich siedziby znajdują się zagranicą, może być przy znane uwolnienie osobiste decyzją Ministra Skarbu.

§ 9.

(Art. 10 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14 poz. 145)

Jeżeli jedno i to samo podanie wniosły dwie lub więcej osób, przy czem niektóre tylko są zwolnione od opłaty, to osoby nieuwolnione obo wiązane są solidarnie do uiszczenia całej opłaty.

Uiszczenie opłaty.

(§§ 21 i 22 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14 poz 145; art. 3 ustęp drugi ustawy z dn. 7 kwietnia 1922 r., Dz. U. R. P. № 3 poz. 315).

§ 10.

Na pierwszej stronicy podania, a w razie wniesienia w dwu lub więcej egzemplarzach, na pierwszej stronicy jednego egzemplarza, należy nakleić znaczki stemplowe, których wartość równa się sumie opłat, na leżących się od wszytkich arkuszy i wszystkich egzemplarzy, tudzież od odpisów podania oraz od wszystkich załączników.

W braku znaczków stemplowych można opłatę uiścić przez wnie sienie należnej kwoty gotówką do kasy skarbowej za pokwitowaniem umieszczonem przez kasę na podaniu. Na żądanie petenta należy mu wydać osobny kwit kasowy; w takim razie jednak kasa nie umieści po twierdzenia odbioru na podaniu, a petent obowiązany jest kwit kasowy na podaniu nakleić.

§ 11.

Jeżeli osoba, która wniosła podanie, żąda pokwitowania z przyjęcia podania, to pokwitowanie takie, (obejmujące: imię i nazwisko lub firme petenta, krótką treść podania oraz kwotę, uiszczoną tytułem opłaty) będzie wydane przez urzędnika, przyjmującego podanie. Pokwitowanie to pod lega osobnej opłacie w kwocie 20 marek, która winna być uiszczona przez naklejenie znaczków stemplowych na tem pokwitowaniu i skaso wanie ich w sposób, podany w ustępie pierwszym § 12.

§ 12.

Urzędnik biura podawczego winien w razie uiszczenia opłaty za po mocą znaczków stemplowych (§ 10, ustęp pierwszy) skasować te znaczki jeśli nie nasuwa się podejrzenie, iż je podrobiono lub przerobiono albo zdjęto z innego papieru. W celu skasowania należy albo

a) na każdym znaczku stemplowym wycisnąć pieczęć urzędowa w ten sposób, aby część pieczęci znajdowała się na znaczku, część zas poza nim na papierze, albo

b) każdy znaczek stemplowy przekreślić na krzyż, bądź atramentem bądź za pomocą pieczątki (kasownika) w ten sposób, aby końce linj znajdowały się poza znaczkami na papierze.

O ile przyjęcie podania lub otwarcie koperty, w której ono się mieści, następuje poza biurem podawczem, kasuje znaczki stemplowe urzędnik, przyjmujący podanie lub otwierający kopertę, albo urzędnik, przezeń upoważniony.

Znaczki stemplowe, skasowane w sposób podany w poprzednich dwóch ustępach, ulegają ponownemu skasowaniu za pomocą wypisania daty atramentem na znaczkach przez urzędnika, któremu poruczono załatwienie podania lub przez urzędnika przezeń upoważnionego — z wyłączeniem jednak urzędnika biura podawczego (ustęp 1 niniejszego paragrafu).

§ 13.

Celem uiszczenia opłaty od podania, wniesionego w drodze telegraficznej, winien petent nakleić znaczki stemplowe odpowiedniej wartości na blankiecie mieszczącym odnośny telegram.

Urząd, przyjmujący telegram, uzupełnia tekst telegramu, umieszczając po podpisie nadawcy uwagę: „Stempel...... mk.".

Urząd, przyjmujący telegram, kasuje znaczki stemplowe odciskiem stempla kalendarzowego.

Urzędy, powołane do przyjmowania telegramów, nie odmawiają przyjęcia telegramów, nieostemplowanych. Nie jest też ich rzeczą badać, czy poszczególne podanie telegraficzne podlega opłacie i w jakiej wysokości. Mają jednak przy telegramach, zawierających podania, wystosowane do urzędów państwowych, a niezaopatrzonych w znaczek stemplowy, zwrócić uwagę nadawcy, że podanie odnośne — jeśli podlega opłacie—nie będzie załatwione. O ileby nadawca pomimo tej uwagi nie chciał zaopatrzyć telegramu w znaczek stemplowy, urząd przyjmujący telegram stwierdzi to, umieszczając po podpisie nadawcy uwagę: „Stempla odmówiono".

Uwagi, wymienione w ustępach drugim i czwartym niniejszego paragrafu, mają być telegrafowane narówni z tekstem właściwym. Przy obliczaniu ilości wyrazów, celem ustalenia należności za telegram, wlicza się również wyrazy, z których składają się wspomniane uwagi.

Skutki nieuiszczenia opłaty.

(§ 81 ustępy pierwszy i drugi austr. ustawy należytościowej z dnia 9 lutego 1850 r., Austr. Dz. u. p. № 50; art. 24 i 25 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14 poz. 145).

§ 14.

Jeśli podanie, podlegające opłacie, wniesiono bez uiszczenia opłaty lub jeśli uiszczono ją niedostatecznie, to podanie pozostawia się bez biegu aż do zupełnego uiszczenia opłaty — o ile nie zachodzi przypadek, przewidziany w § 15.

Jeśli wniesienie podania stanowi czynność, dla której ustanowiony jest termin prekluzyjny, to termin ten uważać się będzie za zachowany

tylko w razie uiszczenia opłaty przed upływem czasokresu, wyznaczonego w myśl § 18.

§ 15.

Jeśli w razie nieuiszczenia lub niedostatecznego uiszczenia opłaty za załatwieniem podania przemawiają względy publiczne, to urząd, do którego podanie wniesiono, może załatwić podanie o tyle, o ile tego wymaga interes publiczny.

Postępowanie w razie nieuiszczenia opłaty.

(§ 81 ustęp pierwszy oraz § 93 punkt 2, austr. ustawy należytościowej z dn. 9 lutego 1850, austr. Dz. u. p. № 50; art. 21, 24, 25 i 40 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14 poz. 145).

§ 16.

Jeśli podanie, wniesione bez uiszczenia opłaty, nie podlega opłacie (§§ 6 do 8 przepisów niniejszych), to urzędnik, któremu poruczono załatwienie podania, winien na podaniu lub na referacie załatwienia umieścić odpowiednią uwagę i swój podpis.

W razie zastosowania § 15 należy umotywować w tej samej formie jakie względy publiczne przemawiają za załatwieniem podania.

§ 17.

Jeśli podanie, podlegające opłacie, wniesiono bez uiszczenia opłaty lub jeżeli uiszczono ją niedostatecznie (a nie zachodzi przypadek, przewidziany w § 15), to urząd, do którego takie podanie wpłynęło, wzywa petenta lub jednego z petentów do uiszczenia opłaty. W tym celu urzędnik, któremu poruczono załatwienie podania, umieszcza na podaniu uwagę „Kancelarja wezwie .... w .... do uiszczenia opłaty .... mk."

Kancelarja sporządza wezwanie na druku w formie karty pocztowej ułożonym według załącznika 2 i wysyła je pocztą, jednak bez uiszczenia opłaty pocztowej (art. 6 rozporządzenia z dn. 5 września 1919 r., Dz. U. R. P. № 78 poz. 442), poczem umieszcza poniżej polecenia uwagę „Wysłano dnia ....".

Adresat winien przy odbiorze zawiadomienia uiścić pojedyńczą opłatę pocztową, według taryfy ogólnej. Jeśliby odmówił uiszczenia, to poczta zwraca pismo jako niedoręczone urzędowi wysyłającemu, który ma pismo to przechować przy podaniu.

W razie dodatkowego uiszczenia opłaty kancelarja notuje na podaniu datę dostarczenia znaczków stemplowych lub nadesłania kwitu kasy skarbowej i kasuje znaczki stemplowe w sposób, wskazany w § 12 ustępie pierwszym względnie nakleja kwit kasowy na podaniu. Urzędnik, któremu poruczono załatwienie podania, kasuje znaczki stemplowe w sposób wskazany w § 12 ustępie ostatnim.

§ 18.

Jeśli wniesienie podania stanowi czynność, dla której ustanowiony jest termin prekluzyjny (ustęp drugi § 14), to należy w wezwaniu do uiszczenia opłaty (§ 17) wyznaczyć termin, który ma wynosić najmniej miesiąc, licząc od dnia w którym wezwanie wysłano. Urzędnik, któremu

poruczono załatwienie podania, winien udzielić kancelarji odpowiedniej wskazówki.

Środki prawne.

§ 19.

(§ 77 austr.ustawy należytościowej z dn. 9 lutego 1850 r., austr. Dz. u. p. № 50; art. 26 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14 poz. 145; art. 9 i 12 ustawy z dn. 31 lipca 1919 r., Dz. P. P. P. № 65 poz. 391).

Zwrotu opłaty od podania lub załączników uiszczonej nienależnie — bądź przy wniesieniu podania, bądź przy uiszczeniu dodatkowem (§ 17— można żądać w ciągu lat trzech od dnia uiszczenia.

Decyzja należy do zakresu działania tej władzy skarbowej pierwszej instancji, powołanej do załatwiania spraw opłat stemplowych wogóle, w której okręgu ma siedzibę urząd, do którego odnośne podanie wpłynęło.

Przeciw wezwaniu, określonemu w § 17, nie służy w razie nieuiszczenia opłaty żaden środek prawny.

II. Opłaty od świadectw urzędowych.

Przedmiot.

§ 20.

(Poz. 2 a, b 7 g, h oraz 17 c austr. taryfy należytościowej; poz. 43 taryfy stemplowej pruskiej; art. 30, 31, 32 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14 poz. 145; punkt 8 art. 1, oraz punkty 2, 3 i 6 art. 2 ustawy z dn. 7 kwietnia 1922 r., Dz. U. R. P. № 38 poz. 315).

Zaświadczenia, wydawane stronom w ich sprawach prywatnych przez urzędy państwowe — z wyjątkiem sądów i urzędów wymiaru sprawiedliwości — podlegają opłatom, wymienionym w części trzeciej załączonej taryfy.

Uwolnienia od opłaty.

§ 21.

(Poz. 75 lit. a oraz poz. 117 lit. m taryfy należytościowej austryjackiej; § 4 punkt f pruskiej ustawy o opłatach stemplowych; art. 25, 34 i 37 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14 poz. 145).

Opłacie w myśl przepisów niniejszych nie podlegają świadectwa:

1) których posiadanie nakazane jest przez obowiązujace przepisy ze względów publicznych (np. wymienione w § 9 rozporządzenia z dn. 30 stycznia 1922 r. w przedmiocie zwalczania wścieklizny, Dz. U. R. P. № 10 poz. 79; tymczasowy dowód osobisty, przewidziany w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 30 listopada 1918 r., Monitor Polski № 223 i t. p.).

2) wydane celem załączenia do podań, wymienionych w § 6, z wyjątkiem wymienionych w punktach 11, 12 i 20 § 6.

3) wydane na żądanie urzędu państwowego lub zakładu państwowego, będącego odrębną osobą prawną lub związku samorządnego, mającego siedzibę na obszarze Rzeczypospolitej — jeśliby opłata miała być poniesiona ze Skarbu Państwa Polskiego lub z majątku zakładu państwowego albo związku samorządnego:

4) szkolne;

5) świadectwa (w szczególności też kopje i wyciągi), wydane na podstawie operatów pomiarowych (katastralnych); (uwolnienie to nie ma jednak wpływu na obowiązek uiszczenia opłat, przewidzianych w ustawie austryjackiej z dn. 23 maja 1883 r., austr. Dz. u. p. № 83 względnie w ustawie pruskiej z dn. 8 lutego 1867 r., Zb. Ustaw pruskich str. 185);

6) wydawane w postępowaniu, dotyczącem nabycia i utraty obywatelstwa polskiego, w myśl przepisów powołanych w punkcie 26 § 6 przepisów niniejszych;

7) wydawane osobom, które pozostają lub pozostawały na służbie Państwa lub związków samorządnych, oraz członkom rodzin tych osób — w sprawach, dotyczących stosunku służbowego;

8) szczepienia ospy;

9) ubóstwa;

10) wydane osobom, które przedstawiły świadectwo ubóstwa, jeśli urząd, wydający świadectwo, uznał złożony dowód ubóstwa za dostateczny;

11) wydawane przez urzędy państwowe, sprawujące zarząd majątkiem państwowym lub prywatnym, o ile dotyczą bezpośrednio eksploatacji tego majątku;

12) patenty na wynalazki oraz świadectwa ochronne co do wzorów rysunkowych, modeli i znaków towarowych.

Przewidziane w art. 1 ustawy z dnia 24 października 1919 r. w przedmiocie zmiany nazwisk (Dz. U. R. P. № 88, poz. 478) całkowite lub częściowe uwolnienie od opłaty za zmianę nazwiska (poz. 11 załączonej taryfy) pozostaje w mocy.

Uwolnienia od opłaty, przewidziane w paragrafie niniejszym pod LL. 2, 3, 6 i 7, nie odnoszą się do duplikatów i odpisów (poz. 13, 14 i 15 taryfy).

§ 22.

(Art. 36 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14, poz. 145)

W przypadkach, określonych w punktach 1, 2, 3, 6 i 10 art. 21 ma urząd, wydający świadectwo, uwidocznić na niem powód uwolnienia od opłaty.

§ 23.

(Art. 35 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r. Dz. P. P. P. № 14, poz. 145)

Jeśli świadectwo, określone w punkcie 2 § 21, ma być użyte nie według przeznaczenia pierwotnego, to należy przed tem użyciem uiścić opłatę, przewidzianą w taryfie (w sposób, określony w § 26).

Uiszczenie opłaty. Skutki nieuiszczenia.

(§§ 66 i 67 austr. ustawy należytościowej z dn. 9 lutego 1850 r. austr. Dz. u. p. № 50; art. 21, 24, 25 i 37 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r. Dz. P. P. P. № 14, poz. 145).

§ 24.

Opłatę od świadectw, wymienionych w pozycjach 10 i 11 załączonej taryfy, należy uiścić gotówką w kasie skarbowej; opłatę zaś od świadectw wymienionych w pozycjach 12 do 17 taryfy, przez dostarczenie urzędowi znaczków stemplowych.

Przed dostarczeniem kwitu z uiszczenia opłaty gotówką, względnie znaczków stemplowych dostatecznej wartości, nie może nastąpić wydanie świadectwa. W razie zastosowania punktu 10 § 21, ma urząd, wydający świadectwo, zostawić w aktach notatkę, wyjaśniającą, z jakich motywów uznał złożony dowód ubóstwa za dostateczny.

Urząd, wydający świadectwo, ma kwit z uiszczenia opłaty gotówką przechować w swych aktach, a znaczki stemplowe nakleić na świadectwie i skasować.

§ 25.

Dodatkowe uiszczenie opłaty w przypadkach, określonych w § 23, następuje przez naklejenie znaczków stemplowych na świadectwie i skasowanie ich (§ 24) przez urząd, który wydał świadectwo lub wobec którego ono ma być użyte.

Środki prawne.

§ 26.

(§ 77 austr. ustawy należytościowej z dn. 9 lutego 1850 r. austr. Dz. u. p. № 50; art. 26 i 37 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14, poz. 145; art. 9 i 12 ustawy z dn. 31 lipca 1919 r., Dz. P. P. P. № 65, poz. 391).

Co do zwrotu opłaty, uiszczonej od świadectwa niezależnie, stosuje się odpowiednio § 19.

Przeciw odmowie wydania świadectwa z powodu niezłożenia opłaty nie służy żaden środek prawny.

III. Podania wnoszone do urzędów samorządowych oraz świadectwa wydawane przez takie urzędy.

§ 27.

(Art. 30 dekretu z dn. 7 lutego 1919 r., Dz. P. P. P. № 14, poz. 145 art. 1, punkt 6 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r., Dz. U. R. P. № 38, poz. 315)

Podania, wnoszone do władz i urzędów samorządowych w sprawach należących do własnego lub poruczonego zakresu działania gmin lub innych związków samorządnych, nie podlegają opłacie na rzecz Państwa.

To samo dotyczy świadectw, wydawanych przez takie władze i urzędy

IV. Wejście w życie przepisów niniejszych.

§ 28.

Dział II i III przepisów niniejszych (§§ 20 do 27) wchodzą w życie na całym obszarze Rzeczypospolitej w miesiąc po ogłoszeniu.

Dział I (§§ 1 do 19 wchodzi w życie na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej i austrjackiej w miesiąc po ogłoszeniu, na obszarze zaś b. dzielnicy pruskiej, w trzy miesiące po ogłoszeniu.

Dział I ma zastosowanie do podań, wniesionych od czasu wejścia w życie tego działu.

Dział II będzie stosowany do świadectw, których data nie jest wcześniejsza, niż dzień wejścia w życie tego działu. Do odpisów i wyciągów sporządzonych przez urząd, a niezaopatrzonych w zaświadczenie zgodności z pierwopisem, stosują się odnośne postanowienia działu II, jeśli odpis lub wyciąg wydano stronie po wejściu w życie tego działu.

Minister Skarbu:
Michalski

Minister Spraw Wewnętrznych:
Kamieński

Minister Poczt i Telegrafów:
Stesłowicz.

Załącznik 1 do §§ 1 i 20 Przep. w przedm opłat stempl. od podań oraz od świadectw urzęd. do poz. 319.

Taryfa opłat stemplowych od podań, załączników do podań, oraz od swiadectw urzędowych.

Część pierwsza: Podania.

1. Pozycja	2. PRZEDMIOT	3. Wysokość opłaty marek	4. UWAGI
1	Podania o zezwolenie na nabycie nieruchomości przez obcokrajowca (ustawa z dnia 24 marca 1920 r., Dz. U. R. P. № 31 poz. 178).	5.000	1. **Do pozycji 1 do 8:** Stawki, wymienione przy pozycjach 1 do 8, odnoszą się do pierwszego arkusza podania. Każdy arkusz następny podlega opłacie stemplowej w kwocie 50 mk.. Takiej samej opłacie po 50 mk. podlega każdy arkusz drugiego i dalszych egzemplarzy podania, wniesionego w dwóch lub więcej egzemplarzach — jak również każdy arkusz odpisów podania, wniesionych wraz z egzemplarzem oryginalnym. Za jeden arkusz uważa się papier, którego powierzchnia po jednej stronie nie przewyższa 1750 cm². Niecały arkusz liczy się za caly. 2. **Do pozycji 4:** Przepis, zawarty w pozycji 4, nie zmienia obowiązujących przepisów, w myśl których koszty oględzin mają być zwrócone władzy państwowej. 3. **Do pozycji 7:** Suma opłat, należących się od określonego pod pozycją 7 podania (od wszystkich arkuszy, wszystkich egzemplarzy i odpisów) wraz z opłatami od załączników do takiego podania (pozycja 9 niniejszej taryfy) nie może wynosić więcej, niż czwartą część sumy spornej. Ułamek marki zaokrągla się wzwyż do pełnej marki.
2	Podania o zatwierdzenie statutu lub zmiany statutu spółki akcyjnej lub komandytowo-akcyjnej.	3.000	
3	Podania: a) o zezwolenie na prowadzenie przedsiębiorstwa zarobkowego lub b) zawierające przepisane ustawą przemysłową zgłoszenie przedsiębiorstwa, do którego prowadzenia nie jest wymagane zezwolenie.	3.000	
4	Podania o zezwolenie na urządzenie lub zmianę instalacji, potrzebnej do wykonywania przedsiębiorstwa zarobkowego — jeśli załatwienie podania wymaga oględzin na miejscu.	3.000	
5	Podania o zezwolenie na wykonywanie poszczególnych czynności zarobkowych, np. na urządzenie widowiska, koncertu, wystawy, zabawy, loterji fantowej i t. p.	500	
6	Podania o zezwolenie na niezamykanie lokalu publicznego (restauracji i t. p.) mimo nadejścia pory, wyznaczonej zarządzeniami policyjnemi.	500	
7	Podania, któremi petent żąda zmiany decyzji, wydanej w przedmiocie daniny publicznej (podatku, opłaty, cła).	50	
8	Podania, niewymienione pod pozycjami 1 do 7.	200	

Część druga: Załączniki do podań.

1. Pozycja	2. PRZEDMIOT	3. Wysokość opłaty marek	4. UWAGI
9	Załączniki do podań, podlegających opłacie stemplowej.	50 od każdego załącznika bez względu na ilość arkuszy.	1. Opłatę od załącznika należy uiścić bez względu na to, czy załącznik jest dokumentem oryginalnym czy odpisem oraz czy od pisma, stanowiącego załącznik, uiszczono już poprzednio jakąkolwiek opłatę skarbową. 2. Świadectwo ubóstwa, nawet w razie załączenia do podania, podlegającego opłacie stemplowej, zwolnione jest od opłaty, przewidzianej w poz. 9.

Część trzecia: Świadectwa urzędowe.

1. Pozycja	2. PRZEDMIOT	3. Wysokość opłaty marek	4. UWAGI
10	Akt nadania obywatelstwa polskiego (art. 8 i 9 ustawy z dn. 20 stycznia 1920 r., Dz. U. R. P. № 7 poz. 44, oraz art. 14 rozporządzenia z dn. 7 czerwca 1920 r., Dz. U. R. P. № 52 poz. 320).	5.000	1. **Do pozycji 12:** Od świadectwa, zawierającego koncesję do prowadzenia domu bankowego lub kantoru wymiany, należy zamiast opłaty, wymienionej w pozycji 12 niniejszej taryfy, uiścić opłatę, przewidzianą w art. 5 ustawy z dn. 23 marca 1920 r. (Dz. U. R. P. № 30 poz. 175). 2. **Do pozycji 13 do 15 oraz 17:** Za jeden arkusz uważa się papier, którego powierzchnia po jednej stronie nie przewyższa 1750 cm². Co do planów uważa się za jeden arkusz papier o powierzchni, nie przewyższającej po jednej stronie 3500 cm². Niecały arkusz liczy sie za cały. Za stronicę uważa się jedną stronę papieru, którego powierzchnia po jednej stronie nie przewyższa 875 cm². Stronicę, nie w całości zapisaną, liczy się za całą.
11	Akt zezwolenia na zmianę nazwiska (art. 1 ustawy z dnia 24 października 1919 r., Dz. U. R. P. № 88 poz. 478 i § 8 rozporządzenia z dnia 16 września 1921 r., Dz. U. R. P. № 92 poz. 678).	3.000	
12	Świadectwa: a) stwierdzające uzdolnienie do wykonywania zawodu lub b) zawierające zezwolenia, wymienione w pozycjach 3 lit. a, 5 i 6 niniejszej taryfy, wydane oprócz zawiadomienia o przychylnem załatwieniu podania.	500	
13	Duplikat (t. j. drugi lub dalszy egzemplarz dokumentu urzędowego, wydany przez ten sam urząd, od którego pochodzi egzemplarz pierwszy — równobrzmiący z egzemplarzem pierwszym i zaopatrzony w podpis równorzędny).	100 od każdej stronicy, całej lub zaczętej.	

1. Pozycja	2. PRZEDMIOT	3. Wysokosc opłaty marek	4. UWAGI
14	Odpis lub wyciąg, sporządzony przez urząd — bez względu na to, czy urząd zaświadczył zgodność z pierwopisem czy nie.	100 od każdej stronicy, całej lub zaczętej.	
15	Odpis lub wyciąg, sporządzony przez stronę, a zaopatrzony przez urząd w poświadczenie zgodności z pierwopisem.	50 od każdej stronicy, całej lub zaczętej.	
16	Poświadczenie własnoręczności podpisu.	200 co do każdego podpisu.	
17	Swiadectwa, niewymienione pod pozycjami 10 do 16.	200 od arkusza pierwszego i 50 od każdego arkusza następnego.	

Załącznik 2 do § 18 przepis. w przedm opłat stempl. od podań oraz od świadectw urzęd. do poz. 319.

(Strona pierwsza).

.... dnia .... 192 r.

L ....

Przy wnoszeniu opłaty należy przedstawić niniejsze zawiadomienie lub powołać się na powyższą liczbę.

Przy podaniu z daty ....192... w przedmiocie ....

brak opłaty stemplowej w kwocie ....mk.

Należy złożyć w podpisanym urzędzie znaczki stemplowe wartości powyższej lub zamiast nich kwit którejkolwiek kasy skarbowej z uiszczenia kwoty powyższej gotówką. W przeciwnym razie podanie nie będzie załatwione.

(Określenie urzędu i oddziału kancelaryjnego) .... Podpis

....

(Strona druga).

P..............................

....

....

(ul...............................

Urzędownie. poczta ....

Opłatę pocztową uiści adresat.

(Dziennik Ustaw № 38 z dnia 26 V 1922 r. poz. 319).

OKÓLNIK № 477

do P. P. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Zarządu Stadnin Państwowych, Państwowego Instytutu Meteorologicznego, Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach, oraz Zarządów Lasów Państwowych w Warszawie, Radomiu, Siedlcach, Białowieży, Łucku, Wilnie i Lwowie

w przedmiocie

podwyższenia dodatków przyznanych funkcjonarjuszom państwowym.

Ministerstwo Skarbu rozesłało następujący okólnik z dn. 25 sierpnia 1922 r. L. 2231/Pr. W. A.:

„Rada Ministrów uchwaliła na posiedzeniu w dniu 24 sierpnia b. r. podwyższyć z ważnością od dnia 1 września b. r., aż do odwołania przyznany cywilnym funkcjonarjuszom państwowym uchwałą Rady Ministrów z dnia 21 lipca r. b. dodatek miesięczny, wynoszący 80% ustawowego uposażenia miesięcznego o 30%, zaś dodatek wyrównawczy, wynoszący 70% ustawowego uposażenia miesięcznego o 20%.

Pomienione dodatki otrzymują wszyscy funkcjonarjusze państwowi pobierający uposażenie w myśl postanowień ustaw z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. Ust. № 65 poz. 429—436), jak również pracownicy kontraktowi, których wynagrodzenie ustalono zgodnie z zasadami, zawartemi w ustępie 3 zarządzenia Prezydjum Rady Ministrów z dnia 3 marca 1921 r. № 3868 o ile wymienieni zajęci są stale na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej i pozostają w czynnej służbie w dniu płatności dodatku, przyczem co do prawa otrzymywania pomienionych dodatków przez funkcjonarjuszów państwowych, którzy wstąpili na służbę po terminach płatności dodatku, obowiązują postanowienia art. 8 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. Ust. № 65 poz. 429).

Wyłączeni są natomiast pracownicy kontraktowi, których wynagrodzenie umowne jest wyższe od uposażenia (łącznie z dodatkiem miesięcznym i wyrównawczym) urzędnika lub funkcjonarjusza spełniającego analogiczne lub podobne funkcje, dalej wyłączeni są pracownicy sezonowi i czasowi, wreszcie, z pośród funkcjonarjuszów odbywających służbę wojskową poza wiekiem poborowym, funkcjonarjusze samotni.

Młodocianym pracownikom poniżej lat 18, należącym do kategorji niższych funkcjonarjuszów, należy wypłacać tytułem dodatku miesięcznego 110%, zaś tytułem dodatku wyrównawczego 90% uposażenia pobieranego przez nich faktycznie.

Przy wymiarze dodatku miesięcznego w wysokości 110% uposażenia, jak również przy wymiarze dodatku wyrównawczego w wysokości 90% uposażenia należy uwzględniać zgodnie z dotychczasowemi przepisami: płacę zasadniczą, dodatek za wysługę lat, dodatek za studja wyższe, dodatek drożyźniany do płacy zasadniczej wraz z dodatkiem wyrównawczym dla Warszawy i Łodzi oraz dodatek funkcyjny za kierownictwo, ponadto dla nauczycielstwa szkół średnich ogólnokształcących i zawodowych również dodatek za trzechlecie i dodatki dla dyrektorów i wizytatorów powyższych szkół, zaś dla sędziów i prokuratorów dodatki starszeństwa, wszelkie zaś inne dodatki, w szczególności dodatek kresowy, nie wchodzą natomiast w rachubę przy wymiarze wyżej wymienionych dodatków.

Rada Ministrów podwyższyła równocześnie począwszy od dnia 1 września b. r. aż do odwołania oficerom młodszym (równorzędnym)

chorążym (równorzędnym) i szeregowym zawodowym przyznany uchwałą Rady Ministrów z dnia 21 lipca r. b. miesięczny dodatek, wynoszący 20% uposażenia miesięcznego samotnych o 30% miesięcznego uposażenia samotnych, zaś oficerom sztabowym i generałom o 40% uposażenia miesięcznego samotnych.

Przy ustalaniu wymiaru dodatku miesięcznego w wysokości 60% względnie 50% uposażenia miesięcznego samotnych, unormowanych niniejszym okólnikiem, należy uwzględniać płacę podstawową, dodatek drożyźniany do płacy podstawowej, dodatek wyrównawczy dla Warszawy i Łodzi, dodatek na umundurowanie i kwaterowe.

Nie należy natomiast uwzględniać przy wymiarze wyżej wymienionego dodatku miesięcznego, jak również przy wymiarze 60% dodatku wypłacanego oficerom (równorzędnym), chorążym (równorzędnym) i szeregowym zawodowym ekwiwalentu deputatowego.

Przy wymiarze dodatku miesięcznego w wysokości 60%, względnie 50% uposażenia samotnych nie należy również uwzględniać dodatków rodzinnych oraz wszelkich innych należności i dodatków.

Rada Ministrów przyznała ponadto tytułem dodatku wyrównawczego generałom bez względu na stan rodzinny następujące kwoty:

a)	generałom brygady w Warszawie	mk.	40.000.—
	poza Warszawą	„	36.000.—
b)	„ dywizji w Warszawie	„	80.000.—
	poza Warszawą	„	72.000.—
c)	„ broni w Warszawie	„	130.000.—
	poza Warszawą	„	117.000.—

Ministerstwo Skarbu uprasza o zarządzenie wypłaty pomienionych dodatków tak cywilnym funkcjonarjuszom, jak i osobom wojskowym w dniu 1 września b. r. oraz następnie zawsze aż do odwołania równocześnie z wypłatą uposażenia za odnośny miesiąc, przyczem co do prawa otrzymywania dodatków przez wyżej wymienione osoby wojskowe obowiązują postanowienia art. 3 ustęp 2 ustawy z dn. 29 października 1920 r. (Dz. Ust. № 106 poz. 699).

Wydatek, spowodowany wypłatą wyżej wymienionych dodatków, należy księgować na § 1 poz. 1c, 2c, 3c i 4c pod nazwą: „Doraźne zasiłki" w budżecie właściwego resortu, w szczególności zaś wydatek odnoszący się do dodatków za kierownictwo oraz dyrektorskich i wizytatorskich należy księgować na § 1 poz. 1c.

Nadmienia się, że dodatek miesięczny i dodatek wyrównawczy stanowią podwyższenie perjodycznego uposażenia, wobec czego winny być po myśli art. 27 ustawy z dn. 4/IV 1922 r. (Dz. Ust. № 29 poz. 232) przy potrąceniu dodatku dochodowego obliczone w stosunku rocznym.

Ministerstwo Skarbu prosi władze centralne o podanie kwoty wypłaconej tytułem dodatku miesięcznego i wyrównawczego w podległym im resorcie".

Proszę Panów o niezwłoczne wydanie odpowiednich zarządzeń wykonawczych, w szczególności zaś o nadesłanie do Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych wykazów kwot wypłaconych tytułem dodatku miesięcznego i wyrównawczego.

Warszawa, dnia 2 września 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

OKÓLNIK № 478

do PP. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Dyrektorów: Zarządu Stadnin Państwowych, Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach, Państwowego Instytutu Meteorologicznego w Warszawie, Naczelników Zarządów Okręgowych Lasów Państwowych we Lwowie, Radomiu, Warszawie, Siedlcach, Białowieży i Łucku

w przedmiocie

zniesienia IV klasy dodatku drożyźnianego oraz sposobu obliczania dodatków drożyźnianych do zaopatrzenia emerytalnego dla osób zamieszkałych w I i II klasie miejscowości.

Ministerstwo Skarbu wydało następujący okólnik z dnia 28 sierpnia 1922 r. L. 2232/D. A.:

„Rada Ministrów uchwaliła na posiedzeniu w dniu 24 sierpnia b. r zniesienie z ważnością od dnia 1 września b. r. czwartej klasy dodatku drożyźnianego i przeniesienie z ważnością od powyższego terminu wszystkich miejscowości, zaliczonych zgodnie z dotychczasowemi przepisami do IV-ej klasy dodatku drożyźnianego, do III-ej klasy dodatku drożyźnianego.

I. Ministerstwo Skarbu, podając powyższą uchwałę do wiadomości, uprasza o bezzwłoczne wydanie podległym władzom asygnującym stosownych zarządzeń celem spowodowania, ażeby przy wypłacie poborów służbowych. począwszy od dnia 1 września b. r. pracownicy państwowi, zajęci stale w miejscowościach, które będą zaliczone do IV klasy, zostają na mocy wyżej powołanej uchwały Rady Ministrów przeniesione do III-ej klasy dodatku drożyźnianego, otrzymywali dodatek drożyźniany w wymiarze ustalonym dla III-ej klasy.

II. Równocześnie Ministerstwo Skarbu uprasza o bezzwłoczne wydanie stosownych zarządzeń podległym władzom asygnującym celem wymiaru dodatków drożyźnianych do zaopatrzenia emerytalnego dla osób zamieszkałych w IV-ej klasie miejscowości według mnożnika obowiązującego w III-ej klasie miejscowości, a dla osób zamieszkałych w I-ej i II-ej klasie miejscowości według średniej arytmetycznej między I-ą a III-ą klasą dodatku drożyźnianego, a to począwszy od 1 września 1922 r.”

Proszę Panów o niezwłoczne wydanie odpowiednich zarządzeń wykonawczych.

Warszawa, dn. 7 września 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

OKÓLNIK № 479

do PP. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskiego, Lubelskiego Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Pomorskiego, Poznańskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiego i Wołyńskiego, Delegata Rządu dla Ziemi Wileńskiej oraz Kierowników wszystkich podległych Ministerstwu urzędów

w przedmiocie

wymiaru zaliczek na pobory służbowe, udzielanych funkcjonarjuszom państwowym.

Stosownie do art. 45 i 110 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. Ustaw Rz. P. № 21 poz. 164) fukcjonarjuszom państwowym udzieloną być może z funduszów państwowych bezprocentowa zaliczka na pobory w wysokości trzymiesięcznego uposażenia

W związku z powyższem Ministerstwo Skarbu w piśmie z dn. 6 lipca 1922 r. № 1850 Pr. W. A. wyjaśniło, że przepis ten stosuje się do funkcjonarjuszów państwowych stałych, (mianowanych na stałe) w rozumieniu powołanej ustawy, nie może zaś być już obecnie stosowany do funkcjonarjuszów, którzy uzyskali nominację przed wejściem w życie tejże ustawy.

Ministerstwo Skarbu jednocześnie ustaliło, że przy udzielaniu funkcjonarjuszom państwowym zaliczek na pobory służbowe w dalszym ciągu stosować należy dotychczasowe przepisy, zakomunikowane w piśmie Ministerstwa Skarbu z dnia 6 kwietnia 1921 r. № 54/D. B. ogłoszonym w okólniku № 303 (Dz. Urzęd. M. R. i D. P. № 12 z 1921 r.), przyczem przy ustalaniu wymiaru tychże zaliczek obok poborów służbowych wypłaconych na podstawie ustawy z dnia 13 lipca 1920 r. (Dz. Ustaw Rz. P № 65 poz. 429) należy odtąd uwzględniać także uchwalone przez Radę Ministrów dodatki, jako to:
dodatek miesięczny w wysokości 110% oraz dodatek wyrównawczy w wysokości 90% uposażenia miesięcznego.

Uzupełniając zatem przepisy zawarte w okólnikach №№ 303 i 347 (Dz. Urz. M. R. i D. P. №№ 12 i 21 z 1921 r.), komunikuję Panom o powyższem i proszę o poddanie rewizji dotąd wydanych w tej mierze decyzyj i uchylenie ewentualnych uchybień oraz polecenie ścisłego przestrzegania zarządzenia zawartego w niniejszym okólniku.

Warszawa, d. 7 września 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

OKÓLNIK № 480

do PP. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Dyrektorów Zarządu Stadnin Państwowych, Państwowego Instytutu Meteorologicznego i Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach i Naczelników Okręgowych Zarządów Lasów Państwowych

w przedmiocie

legitymacyj kolejowych dla funkcjonarjuszów nieetatowych.

Nawiązując do okólnika z dn. 2 lipca 1921 r. № 320 (Dz. Urz. M. R. i D. P. № 16 str. 420) i na podstawie porozumienia Pana Prezydenta Ministrów z M-stwem Skarbu oznajmiam, że legitymacje wzoru, ustalonego w tym okólniku, przyznaje się wszystkim funkcjonarjuszom służby cywilnej z wyjątkiem funkcjonarjuszów mianowanych na podstawie art. 5 Ust. o państw. służbie cyw. z d. 17/II r. b. do odwołania oraz praktykantów.

Pracownicy kontraktowi prawa do legitymacyj nie mają.

Na legitymacjach tych umieścić należy również napis „na przejazd kolejami państwowemi 50% zniżki w klasie . . . . ".

Dla oznaczenia klasy miarodajnemi są przepisy art. 5 i 6 rozporządzenia Ministra Kolei Żelaznych z dnia 30 czerwca 1920 r. („Monitor Polski" № 147 z 3 lipca 1920 r.).

Należy prowadzić dokładną ewidencję wydanych legitymacyj i w każdym wypadku zwolnienia, względnie ustąpienia ze służby funkcjonarjusza legitymację bezwarunkowo wycofać.

Za nieodebranie legitymacji od funkcjonarjusza zwalnianego, z chwilą jego zwolnienia, odpowiedzialną będzie władza zwalniająca. Od zwrotu tych legitymacyj przez funkcjonarjusza zwalnianego czyni się zależnem wypłatę t. zw. odprawy, a wypadki odmowy zwrotu kierować należy do Komisji Dyscyplinarnej.

Wobec powyższego zarządzenia, zastrzeżenie, uczynione w ustępie 4 powołanego we wstępie okólnika, że legitymacje powinny być wystawiane jedynie urzędnikom i funkcjonarjuszom niższym stabilizowanym (etatowym), a traci moc obowiązującą i odtąd wszyscy urzędnicy i funkcjonarjusze niżsi, którzy, będąc przyjęci na próbną służbę, nie uzyskali stabilizacji i nadal pozostają na próbnej służbie, mogą otrzymać legitymacje kolejowe.

Okólnik z dnia 14/X 1921 r. № 359 (Dz. Urz. M. R. i D. P. № 23) w przedmiocie zakresu władzy do wydawania legitymacyj pozostaje w mocy.

Warszawa, dnia 11 września 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

OKÓLNIK № 481

do PP. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Krakowskicgo, Lubelskiego Lwowskiego, Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Pomorskiego Poznańskiego, Stanisławowskiego, Tarnopolskiego, Warszawskiegc i Wołyńskiego, Dyrektorów: Państwowego Instytutu Naukowegc Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach, Państwowego Instytutu Meteorologicznego i Zarządu Stadnin Państwowych oraz pp. Naczelników Zarządów Okręgowych Lasów Państwowych

w przedmiocie

aotwrcia rachunków bieżących w Centralnej Kasie Państwowej i Kasach Skarbowych.

Podając Panom do wiadomości odpis rozporządzenia Ministra Skarbu z d. 14/VIII r. b L. G. U. K. 3238/W. A. K. w sprawie otwarcia w Centralnej Kasie Państwowej i w Kasach Skarbowych rachunków bieżących, proszę Panów o niezwłoczne zawiadomienie Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych (Wydział Budżetowo-Rachunkowy), jaka ilość druków będzie potrzebna w urzędach Panom podległych w celu jak najprędszego wprowadzenia w życie powołanego we wstępie rozporządzenia Ministra Skarbu

W dniu 1 października r. b. rachunki bieżące wszystkich podległych Ministerstwu urzędów w Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej i innych instytucjach bankowych, winny być zamknięte, wszelkie zaś kwoty lokowane na tych rachunkach winny być przekazane do Kas Skarbowych stosownie do charakteru tych rachunków, t. j. na dochody Ministerstwa Rolnictwa i D. P., wznowienie kredytu lub na wspomniane wyżej rachunki bieżące.

Zwracając uwagę Panów na § 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 14/VIII r. b, podkreślam, że korzystanie z rachunków bieżących w kasach skarbowycn bynajmniej nie uwalnia urzędów od ścisłego stosowania się do przepisów rachunkowych i kasowych, o ile chodzi o dochody i kredyty budżetowe, sumy depozytowe i fundusze specjalne, o dysponowanie niemi oraz o wynikającą stąd rachunkowość.

Na rachunkach bieżących mogą być lokowane wyłącznie fundusze obrotowe urzędów, które prowadzą działalność gospodarczą (np. nadleśnictwa), a z kredytów budżetowych — jedynie zaliczki podniesione z kas skarbowych lub otrzymane z Centralnego Zarządu Ministerstwa Rolnictwa i D. P., chwilowo wstrzymane pobory służbowe i t. p. kwoty

Warszawa, dnia 12 września 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

Załącznik do okólnika № 481

MINISTERSTWO SKARBU
L. G. U. K. 3238 W. A. K.
W sprawie otwarcia urzędom w Kasach r ków bieżących oraz zwinięcia ich r ków w P. K. K. P.

Warszawa, dn. 14 sierpnia 1922 r.

Do
1) Redakcji Monitora Polskiego
2) „ Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu

Uprasza się o rychłe ogłoszenie następującego rozporządzenia.

Rozporządzenie Ministra Skarbu wydane w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli w sprawie otwarcia w Centralnej Kasie Państwowej i w Kasach Skarbowych rachunków bieżących.

§ 1.

Celem ułatwienia władzom i urzędom państwowym przechowywania skarbowych sum pieniężnych, jakie stosownie do obowiązujących przepisów mogą posiadać, oraz celem swobodnego dysponowania niemi na pokrycie właściwych potrzeb, wynikających z ich działalności, Ministerstwo Skarbu otwiera w Centralnej Kasie Państwowej i w Kasach Skarbowych rachunki bieżące.

§ 2.

Rachunki bieżące otwiera slę urzędom centralnym w Centralnej Kasie Państwowej, natomiast urzędom okręgowym (II inst.) i urzędom I inst w Kasach Skarbowych.

§ 3.

Na rachunki bieżące w Centralnej Kasie Państwowej, względnie w Kasach Skarbowych mogą być składane:

a) przez władze i urzędy, prowadzące przedsiębiorstwa i administrujące zakładami państwowemi (jak np. Generalna Dyrekcja Monopolu Tytuniowego, Drukarnie Państwowe, Państwowe Zakłady Graficzne, Warsztaty więzienne, władze i urzędy w likwidacji i t. p.) wszystkie rozporządzalne fundusze, osiągane przez nie bezpośrednio; również mogą być wpłacone przez osoby trzecie należności na dobro tych urzędów;
b) przez inne władze i urzędy państwowe, dokonywujące wydatków z kredytów otwartych w Centralnej Kasie Państwowej względnie w Kasach Skarbowych, tylko takie kwoty, które nie mogą być zaraz wypłacone, jak np. zaliczki na wydatki budżetowe, zatrzymane chwilowo pobory służbowe i t. p. celem tymczasowego ich przechowania.

Sumy przekazywane w gotówce przez władze centralne do rozporządzenia władz i urzędów lokalnych, lub ich funkcjonarjuszów winny być bezpośrednio przesyłane, względnie przekazywane na rachunki bieżące tych władz i urzędów w odnośnych Kasach Skarbowych.

Dochody budżetowe władz i urzędów, z wyjątkiem wymienionych w § 3 p. a, oraz sumy depozytowe, komunalne i fundusze specjalne nie mogą być wnoszone na rachunki bieżące odnośnych władz i urzędów W razie przypadkowego przyjęcia przez Kasy Skarbowe powyższych sum, władze i urzędy winny niezwłocznie po ujawnieniu tego wystawić zlecenie do wypłaty na przelew tych sum do właściwych rachunków.

§ 4.

Składanie sum pieniężnych na rachunki bieżące odbywa się na podstawie deklaracji (wzór № 1), wystawionej przez władze i urzędy lub płatnika.

Blankiety deklaracyjne składają się z 3 ch części: z właściwej deklaracji i z 2-ch odcinków, z których jeden stanowi zawiadomienie o wpłacie dla właściwego urzędu, drugi zaś pokwitowanie dla płatnika.

Jeżeli władza lub urząd sam dokonuje wpłaty, nie wypełnia się wówczas zawiadomienia; pozostaje ono przy deklaracji.

Władze i urzędy dostarczają kasom odpowiedniej ilości blankietów deklaracyjnych w celu wydawania ich na żądanie płatników.

O sumach, wpłaconych za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności bądź Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej, bądź za pomocą przekazów pocztowych, Kasy zawiadamiają właściwe władze (urzędy) na druku według wzoru № 9 do § 52 Instr. dla Kas Skarbowych.

§ 5.

Wpłaty na rachunki bieżące władz i urzędów Kasy przyjmują w sposób określony §§ 44 i 45 Instr. dla Kas Skarbowych.

§ 6.

Władze i urzędy dysponują kwotami, złożonemi na ich rachunki bieżące w Kasach, za pomocą zleceń wypłaty (wzór № 2). Blankiety tych zleceń składają się z 2 części: z grzbietu, pozostającego w urzędzie oraz właściwego zlecenia wypłaty, doręczanego osobie uprawnionej do odbioru pieniędzy.

Odbiór zlecenia wypłaty stwierdza odnośna osoba na grzbiecie, na którym zaznacza się № jej legitymacji.

Zeszyty, obejmujące po 100 blankietów zleceń wypłaty, ponumerowanych na obydwóch częściach temi samemi liczbami w porządku kolejnym, pozostają w przechowaniu urzędów pod odpowiedzialnością ich kierowników. Nabywać je można w Biurze Druków Ministerstwa Skarbu.

§ 7.

Zleceniem wypłaty można zarządzić bądź wypłacenie przez Kasę należności bezpośrednio do rąk wierzyciela Skarbu lub do rąk upoważnionego urzędnika, bądź przekroczenia jej za pośrednictwem poczty, P. K. O lub P. K. K. P., bądź wreszcie przelanie sumy na rachunek budżetowy przy dołączeniu odpowiedniej deklaracji przychodowej lub na rachunek bieżące interesantów w P. K. K. P..

W razie przekazywania należności pocztą lub za pośrednictwem P. K. O., do zlecenia wypłaty musi być dołączony przekaz pocztowy już wypełniony lub blankiet nadawczy P. K. O., interesant zaś winien być osobno o tem zawiadomiony.

Zlecenia wypłaty, opiewające na przekazanie lub przelew sum, przesyła się do Kas w zamkniętych kopertach za księgą doręczeń.

O wystawieniu dla interesantów zleceń wypłaty do pobrania w Kasach kwot, przewyższających 1.000.000 mk. (miljon marek) władze (urzędy) zawiadamiają Kasy bezpośrednio osobnym awizem (wzór № 3), który Kasa dołącza do zlecenia wypłaty.

§ 8.

Zlecenia wypłaty winny być zasadniczo podpisane przez dwóch urzędników do tego uprawnionych i zaopatrzone pieczęcią urzędową. Te same podpisy umieszczone być mają także na grzbiecie. Jeżeli władza (urząd) ma przedstawiciela w osobie jednego tylko urzędnika, podpis jego na zleceniach wypłaty jest dostateczny.

Kierownicy władz (urzędów) podają do wiadomości Kas, kto jest uprawniony do podpisywania zleceń wypłaty i udzielają Kasom wzorów podpisów odnośnych osób oraz odcisku pieczęci urzędowej.

Ważną jest rzeczą, aby władze (urzędy) używały do podpisów i odcisków pieczęci tej samej farby, względnie atramentu, a o każdej zmianie zawiadamiały Kasy, posyłając im nowe wzory i odciski.

§ 9.

Na zleceniach wypłaty nie może być skrobań ani wycierań. W razie popełnienia omyłki lub uszkodzenia blankietów, należy postępować w sposób analogiczny, jak przewidziano w § 32 Przepisów rach.-kasowych.

§ 10.

Zlecenie wypłaty może przedstawić Kasie do zrealizowania osoba, na imię której zlecenie opiewa, albo też osoba, posiadająca jej ogólne bądź specjalne pełnomocnictwo, zaświadczone przez notarjusza, urząd państwowy lub gminny.

W razie zagubienia zlecenia wypłaty postępowanie stosuje się analogicznie do § 37 Przepisów rach.-kasowych i § 87 Instrukcji dla Kas Skarbowych.

§ 11.

Zlecenia wypłaty winny być przez Centralną Kasę Państwową i Kasy Skarbowe realizowane bezzwłocznie z zachowaniem postanowień, zawartych w ostatnim ustępie § 7 i w § 10 niniejszego rozporządzenia.

Zlecenia wypłaty, niezrealizowane w ciągu 14 dni od daty ich wystawienia, tracą ważność, Kasy nie mogą ich realizować.

§ 12.

Przed wypłatą sprawdza Kasa legitymację odbiorcy oraz tożsamość podpisów osób, uprawnionych do wystawienia zleceń wypłaty. Z odbioru pieniędzy kwituje odbiorca na dolnej części zlecenia wypłaty, gdzie również zaznacza się № jego legitymacji, kasjer zaś po uskutecznieniu wypłaty wyciska stempel „Wypłacono" i zaopatruje go datą oraz swym podpisem — analogicznie do §§ 94 i 98 Instrukcji dla Kas Skarbowych.

Przy przekazywaniu pieniędzy pocztą lub za pośrednictwem P. K. O. Kasy stosują się do ogólnej zasady, wyrażonej w § 88 Instrukcji dla Kas Skarbowych.

§ 13.

Złożone na rachunki bieżące sumy oraz dokonywane z tych rachunków wydatki zapisują Kasy w głównych dziennikach przychodu względnie rozchodu w przedziałkach sum depozytowych oraz w specjalnej księdze rachunków bieżących (według wzoru № 34 do §§ 172 i 173 Instrukcji dla Kas Skarbowych) zawierającej odrębne konta dla każdej władzy (urzędu).

Na obroty, uskutecznione z rachunków bieżących, zakładają Kasy miesięczne wykazy szczegółowe, oraz sporządzają wykazy sumaryczne odrębnie na przychody i rozchody, oddzielnie według władz (§ 163 Instrukcji dla Kas Skarbowych wzór № 27 i 29) Wykazy szczegółowe, po scenzurowaniu ich przez Izby Skarbowe, odsyłane być mają wraz z dowodami odnośnym władzom, wykazy zaś sumaryczne właściwym Okręgowym Izbom Kontroli.

§ 14.

Władze lub urzędy, prowadzące rachunkowość według zasad buchalterji podwójnej, utrzymują ewidencję obrotów na rachunkach bieżących w tych księgach, natomiast władze (urzędy) skredytowane w Kasach i prowadzące rachunkowość według Przepisów Rach.-Kas. (Dz. urz. M. Sk № 45 z roku 1921) zakładają na obroty rachunków bieżących specjalną księgę (według wzoru № 34 do §§ 172 i 173 Instr. dla Kas Sk.), w której kwoty, składane w Kasach, zapisuje się na podstawie pokwitowań względnie zawiadomień kasowych po stronie przychodu, wydatki zaś na podstawie wystawionych zleceń wypłaty po stronie rozchodu.

Zrealizowanie zleceń wypłaty odnotowuje się na podstawie miesięcznych wykazów szczegółowych, sporządzanych przez Kasy i nadsyłanych przez Izby Skarbowe.

Przychodowe wykazy szczegółowe służą władzom (urzędom) jedynie do kontroli i uzgodnienia wpłat.

§ 15.

Dokumenty rachunkowe i kasowe, tyczące się obrotów na rachunkach bieżących, władze (urzędy) przechowują w stanie uporządkowanym u siebie.

§ 16.

Z końcem roku budżetowego władze (urzędy) wymienione w § 3 p. b obowiązane są wyrównać rachunki bieżące przez przelanie pozostałości na wznowienie kredytu lub na inne właściwe rachunki, natomiast urzędy, wymienione w p. a § 3, pozostawiają salda kasowe na rachunkach bieżących na rok następny do dalszej dyspozycji.

§ 17.

Otwarcie rachunków bieżących w Kasach ma charakter i znaczenie pomocnicze w administracji finansowo-gospodarczej i nie uwalnia władz (urzędów) od prowadzenia rachunkowości i przedstawianie sprawdzań w sposób unormowany dla nich w przepisach rach.-kasowych (Dz. Urz. Min. Skarbu № 45 z 1921 r. i Monitor Polski № 285 z 1921 r.), względnie w specjalnych rozporządzeniach.

Minister Skarbu

Jastrzębski.

Wzór № 1

D e k l a r a c j a

Do Centralnej Kasy Państwowej / Kasy Skarbowej w ....

(Adnotacja Kasy):

Poz. dzien. przych.

Poz. księgi rach. bież. ...

Rachmistrz:

Imię i nazwisko płatnika wzgl. nazwa firmy lub urzędu ....

Adres ....

Wpłacam na rachunek bieżący urzędu (wymienić urząd) ....

....

kwotę mk. .... słownie ....

....

tytułem (za co): ....

....

Data .... *Podpis* ....

(Wypełnia Kasa).

Odcinek I.

Z a w i a d o m i e n i e.

Centralna Kasa Państwowa / Kasa Skarbowa w .... przyjęła w dniu ....

poz. dzien. przych. .... od p. ....

na rachunek bieżący urzędu (wymienić urząd) ....

....

kwotę mk. .... tytułem ....

....

Skarbnik .... *Rachmistrz* ....

(Wypełnia Kasa).

Odcinek II.

P o k w i t o w a n i e.

Centralna Kasa Państwowa / Kasa Skarbowa w .... potwierdza odbiór

kwoty mk. ...., wpłaconej w dniu ....

przez ....

na rachunek bieżący z urzędu ....

tytułem ....

i zarachowanej pod poz. dzien. przych. ....

Skarbnik .... *Rachmistrz* ....

Wzór № 2.

№ (wydrukować)

Data ....

Mk. ....

Komu ....

....

Tytułem ....

....

Podpisy

Zlecenie wypłaty na powyższą kwotę otrzymałem.

Data ....

Podpis ....

№ legitymacji ....

(G r z b i e t)

№ (wydrukować)

Zlecenie wypłaty.

(Godło państwowe).

Nazwa urzędu ....

....

Nazwa rachunku ....

....

Adnotacja Kasy.

Poz. dzien. rozch. ....

Poz. księgi rach. bież. ....

Rachmistrz

Centralna Kasa Państwowa / Kasa Skarbowa w .... wypłaci

(przekaże za pomocą ....)

p. ....

kwotę mk. .... słownie ....

....

Data ....

Podpisy

(Pieczęć urzędowa)

Kwotę mk. .... słownie ....

....

otrzymałem.

Podpis

№ legitymacji ....

Wzór № 3.

A w i z.

Do Centralnej Kasy Państwowej / Kasy Skarbowej w ....

Urząd ....

W dniu dzisiejszym wystawiono zlecenie wypłaty

№ .... dla p. ....

....

na kwotę mk. .... słowami ....

....

Data ....

Podpisy.

(Pieczęć urzędowa)

OKÓLNIK № 482

do PP. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Dyrektorów: Państwowego Instytutu Meteorologicznego, Zarządu Stadnin Państwowych, Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach oraz Naczelników Zarządów Okręgowych Lasów Państwowych w Białowieży, Lwowie, Łucku, Radomiu, Siedlcach, Warszawie i Wilnie

w przedmiocie

wykonania ustawy z dnia 5 sierpnia 1922 r. o podwyższeniu dodatku za wysługę lat cywilnych funkcjonarjuszów państwowych.

Celem wykonania ustawy z dnia 5 sierpnia 1922 r. o podwyższeniu dodatku za wysługę lat cywilnych funkcjonarjuszów państwowych (Dz. U R. P. № 67, poz. 609) Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Prezydjum Rady Ministrów okólnikiem z dnia 6 IX b. r. L. 2298 Pr. W. A zarządziło co następuje:

1. W myśl postanowień wspomnianej ustawy począwszy od 1 października 1922 r. dodatek za wysługę lat, przyznany urzędnikom i niższym funkcjonarjuszom państwowym, oraz nauczycielom przedmiotów ogólnokształcących i pomocniczych w państwowych niższych szkołach zawodowych, na zasadzie ustaw z dn. 13 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P № 65 poz. 429 i 435) zwiększać się będzie w stosunku, w jakim pozostaje każdoczesny mnożnik dodatku drożyźnianego dla miejscowości I klasy do mnożnika 150.

2. Przyznany zaś na zasadzie ustawy z 13 lipca 1920 r. (Dz U. R P. № 65 poz. 435) dodatek za trzylecie nauczycielom i instruktorom państwowych szkół zawodowych od tego samego terminu zwiększać się będzie w ten sposób, że zwiększeniu, unormowanemu w ustępie pierwszym, podlegać będzie co trzy lata połowa dodatku za trzylecie.

3. Począwszy od 1 października 1922 r. należy zatem dodatek za wysługę lat, przyznany funkcjonarjuszom państwowym wymienionym w ustępie pierwszym, obliczać przy uwzględnieniu obecnie obowiązującego mnożnika dodatku drożyźnianego dla miejscowości klasy pierwszej 1700 w ten sposób, że dodatek za wysługę lat w dotychczasowej wysokości należy powiększyć 11.333 razy (1700 : 150 = 11.333)

Dodatek za trzylecie, przyznany funkcjonarjuszom państwowym, wymienionym w ustępie II, należy zaś począwszy od 1 października 1922 r obliczać w ten sposób, że połowę dodatku za trzylecie w dotychczasowe wysokości należy powiększyć 11.333 razy.

Powiększone w powyższy sposób dodatki za wysługę lat i za trzylecia należy uwzględniać przy wymiarze dodatków procentowych miesięcznych jak i dodatków wyrównawczych.

Wydatek połączony z wypłatą zasadniczego dodatku za wysługe lat i za trzylecie w dotychczasowej wysokości należy zarachować w § 1 poz. 1a i 3a „płace", zaś wydatek na uzupełnienie tych dodatków, spowodowane powiększeniem w myśl ustawy z dnia 5 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. № 67 poz. 609), jako mające charakter dodatku drożyźnianego, należy zarachować na § 1, poz. 1b i 3b „dodatki drożyźniane" w budżecie właściwego resortu.

Podając o tem do wiadomości, proszę Panów o bezzwłoczne poczynienie odpowiednich zarządzeń wykonawczych, aby począwszy od 1 października 1922 r. dodatek za wysługę lat i dodatki za trzylecie były wypłacane w powiększonej wysokości.

Warszawa, dn. 18 września 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

OKÓLNIK № 483

do PP. Dyrektorów Departamentów i Naczelników Wydziałów, Dyrektorów Państwowego Instytutu Meteorologicznego i Dyrektora Zarządu Stadnin Państwowych

w przedmiocie

postępowania delegatów władz centralnych, udających się w urzędowej misji zagranicę.

Stosownie do zarządzenia P. Prezydenta Ministrów z dn. 6 stycznia 1920 r. № 130/20, z dn. 14 stycznia 1920 r. № 449/20 i z dn. 30 sierpnia 1922 r. № 13982/22, delegaci poszczególnych Ministerstw, udający się z polecenia tych Ministerstw zagranicę, po przybyciu na miejsce delegacji winni przedewszystkiem zgłosić się do urzędującego w tem miejscu Poselstwa, wzgl. Konsulatu Rzeczypospolitej Polskiej i zawiadomić posła, wzgl. Konsula o treści poruczonych im misyj.

Zgłoszenie takie jest niezbędne dla uzgodnienia urzędowych poczynań polskich zagranicą i bezwarunkowo obowiązuje wszystkie osoby, udające się w urzędowej misji zagranicę.

Fakt zgłoszenia się delegata w Poselstwie lub Konsulacie urzędy te obowiązane są zaznaczać w odpowiedni sposób na dokumentach podróży (feuille de route) delegata. Delegat, któryby do tego postanowienia się nie zastosował, nie będzie mógł w razie ponownej delegacji otrzymać ze strony Ministerstwa Spraw Zagranicznych odnośnych dokumentów podróży wzgl. wizy.

Niezbędnem jest również, aby władze państwowe polskie, wysyłające delegatów zagranicę, zawiadamiały o każdej delegacji pisemnie Ministerstwo Spraw Zagranicznych, przesyłając temuż Ministerstwu kopję udzielonych delegatowi pełnomocnictw, a to w tym celu, aby Ministerstwo Spraw Zagranicznych mogło we właściwym czasie uprzedzić o wysłanej delegacji swoje placówki zagraniczne.

Proszę Panów o ścisłe przestrzeganie powyższego zarządzenia P. Prezydenta Ministrów.

Warszawa, dnia 18 września 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

OKÓLNIK № 484

do PP. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów oraz Kierowników wszystkich podległych mi urzędów

w przedmiocie

czasu urzędowania.

Stosownie do uchwały Rady Ministrów z dn. 18 maja 1922 r., począwszy od dnia 1 czerwca 1922 r., urzędowanie we wszystkich władzach i urzędach cywilnych i wojskowych na terenie Rzeczypospolitej Polskiej winno zaczynać się od godz. 8-ej rano; zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 16 stycznia 1920 r., urzędowanie to winno trwać siedem godzin dziennie, t. j. do 3 ej pp..

Proszę Panów o podanie powyższego do wiadomości podwładnych Panom urzędników.

Jednocześnie uchylam okólnik № 85 w przedmiocie czasu urzędowania (Dz. Urz. M. R. i D. P. z 1920 r. № 1).

Warszawa, dnia 19 września 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

OKÓLNIK № 485

do PP. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Dyrektorów: Państwowego Instytutu Meteorologicznego, Zarządu Stadnin Państwowych, Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach, oraz Naczelników Zarządów Okręgowych Lasów Państwowych: w Białowieży, Lwowie, Łucku Radomiu, Siedlcach, Warszawie i Wilnie

w przedmiocie

zaliczek dla funkcjonarjuszów państwowych.

Celem przyjścia z pomocą funkcjonarjuszom państwowym niższych stopni przy zakupach z okazji zbliżającego się okresu zimowego, Ministerstwo Skarbu, czyniąc w drodze wyjątku odstępstwo od zasad, obo

wiązujących przy udzielaniu zaliczek na pobory służbowe cywilnym funk·cjonarjuszom, określonych w jego okólniku z dn. 6 kwietnia 1921 r L. 54/DB., upoważnia Ministerstwa i Urzędy do bezzwłocznego udzieleni niższym funkcjonarjuszom wszystkich stopni płac oraz funkcjonarjuszom względnie urzędnikom państwowym od XII do VIII st. służbowego włącz nie w podległym Ministerstwu (Urzędowi) resorcie zaliczek w wysokośc i na warunkach poniżej przedstawionych:

1) Wyżej wymienionym funkcjonarjuszom państwowym należy udzielić zaliczek trzymiesięcznych, o ile pobierają dodatek drożyźniany na rodzinę.

2) Wyżej wymienionym funkcjonarjuszom państwowym samotnym należy wypłacić tytułem zaliczek dwumiesięczne uposażenie.

3) Z wymienionych wyżej zaliczek muszą być przy ich wypłacaniu w całości potrącone ewentualnie już poprzednio udzielone zaliczki na płacę.

4) Z udzielonych w myśl powyższego zaliczeik częś w wysokcści jednomiesięcznych poborów będz e spłaconą dopiero począwszy od 1-go kwietnia 1923 r. w sześciu ratach miesięcznych, reszta zaś zaliczki, w ratach miesięcznych, począwszy od najbliższego pierwszego po dniu udzielenia zaliczki, a mianowicie przy zaliczkach trzymiesięcznych część, odpowiadająca poborom dwumiesięcznym w 12-tu ratach miesięcznych, zaś przy zaliczkach dwumiesięcznych część odpowiadająca poborom jednomiesięcznym w sześciu ratach miesięcznych

5) Pod temi samemi warunkami zaliczki w wymiarze dwumiesięcznych poborów należy wypłacić praktykantom, o ile ukończyli już praktykę próbną przynajmniej jednoroczną.

6) Wyłączeni od otrzymania zaliczek są funkcjonarjusze, zawieszeni w urzędowaniu, funkcjonarjusze kontraktowi i dzienni (djetarjusze) oraz ci funkcjonarjusze, którym już wypowiedziano stosunek służbowy lub też co do których zamierzone jest rozwiązanie stosunku służbowego, jakkolwiek formalnie ich o tem jeszcze nie uwiadomiono.

7) Zaliczki mają być zasadniczo udzielone na prośbę interesowanych. Celem atoli przyśpieszenia wypłaty zaliczek można odstąpić od żądania wnoszenia podań indywidualnych, a natomiast polecić podległym urzędom sporządzenie wykazów ubiegających się o zaliczki, przyczem naczelnik urzędu w osobnej rubryce ma potwierdzić te wszystkie dane od których zależnem jest prawo do otrzymania zaliczki i jej wysokość w myśl powyższych zasad Na podstawie otrzymanych wykazów władze II-ej instancji zarządzą w możliwie najprostszy i szybki sposób asygnowanie zaliczek.

8) Funkcjonarjusze, którzy otrzymują zaliczki na podstawie niniejszego rozporządzenia, nie mogą otrzymać ponownych zaliczek przed ich całkowitą spłatą.

9) O ile w rodzinie cywilnego funkcjonarjusza jest kika osób, uprawnionych do otrzymania zaliczki, w myśl powyższych zasad, ma prawo do zaliczki trzymiesięcznej tylko jeden członek rodziny, który ponadto udowodni, iż poza członkami rodziny, uprawnionymi do poboru zaliczki dwumiesięcznej, ma na swem utrzymaniu takiego członka rodziny, który w myśl art. 5 Ustawy o uposażeniu z dnia 13.VII 1920 r. (Dz. U. R. P. № 65 poz. 429) zalicza się do grupy rodzinnej przy wymiarze dodatku drożyźnianego.

Podając o tem do wiadomości na podstawie okólnika Ministra Skarbu z dn. 19 września r. b. L. 2372 D. P. W. Adm. polecam Panom wykaz sum,

wypłaconych tytułem zaliczek na zasadzie niniejszego zarządzenia funkcjonarjuszom w podległych Panom urzędach, niezwłocznie przedstawić Ministerstwu.

Warszawa, dn. 30 września 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

OKÓLNIK № 486

do PP. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów i Kierowników wszystkich podległych mi urzędów

w przedmiocie

przestrzegania przez funkcjonarjuszów państwowych postanowień Ustawy o państwowej służbie cywilnej, dotyczących zachowania się funkcjonarjuszów państwowych w urzędzie.

P. Prezydent Ministrów, nawiązując do okólnika swego, podanego Panom do wiadomości w okólniku № 409 w przedmiocie nieodpowiedniej korespondencji osób prywatnych z władzami oraz urzędami państwowemi (Dz. Urz. M. R. i D. P. z 1922 r. № 3), zwrócił uwagę na częste skargi na nie zawsze taktowne zachowanie się urzędników, względnie niższych funkcjonarjuszów państwowych, wobec interesantów oraz niewłaściwy sposób załatwiania spraw.

Obowiązkiem każdego urzędu państwowego jest obrona jego powagi wobec nieodpowiednich lub obraźliwych zwracań się lub korespondencji osób prywatnych: z drugiej jednak strony — właściwa powaga urzędu wynika z samego zachowania się urzędników szczególniej wobec interesantów oraz ze sposobu traktowania powierzonych im spraw.

Jeżeli chodzi o załatwianie interesantów — odpowiednie wskazówki co do zachowania się urzędników zawarte zostały w okólniku № 401 (Dz. Urz. M. R. i D. P. z 1922 r. № 2). Wskazówki te są rozwinięciem p. 4 art. 25 Ustawy z dn. 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. R. P. № 21 poz. 164).

Inne obowiązki funkcjonarjusza państwowego, dotyczące zachowania się jego w urzędzie, zawarte są w art. 24 — 27 oraz 99, 100 i 103 powołanej wyżej Ustawy.

Proszę Panów o wezwanie podwładnych urzędników do dokładnego zaznajomienia się ze wskazanemi wyżej postanowieniami oraz o kontrolę nad ścisłem przestrzeganiem przez nich tych postanowień.

Warszawa, dnia 30 września 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

OKÓLNIK № 487

do PP. Dyrektorów Departamentów, Naczelników Wydziałów, Dyrektorów Państwowego Instytutu Naukowego Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach, Państwowego Instytutu Meteorologicznego i Zarządu Stadnin Państwowych oraz Naczelników Zarządów Okręgowych Lasów Państwowych

w przedmiocie

zwrotu funkcjonarjuszom państwowym kosztów przewozu ich bagażu.

Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 10 maja 1922 r. w sprawie zmiany przepisów o djetach i kosztach podróży (Dz. U. R. P. № 41 poz. 347) w § 8 stanowi, że „zwrot istotnie poniesionych i wykazanych kosztów przewozu 80 kg. bagażu podróżnego należy się urzędnikowi, o ile czynność komisyjna łącznie z podróżą trwa dłużej, niż 6 dni".

Stosownie do wyjaśnienia Ministerstwa Skarbu z dn. 17 sierpnia 1922 r. L. 2198 D. P., wymieniony wyżej wydatek na przewóz bagażu należy akceptować tylko wówczas, gdy zostanie on udokumentowany za pomocą kwitu lub innego zaświadczenia kolejowego, stwierdzającego faktyczną opłatę pobraną przez kasę kolejową za przewóz bagażu.

Proszę o polecenie ścisłego przestrzegania podanego wyżej postanowienia.

Warszawa, dn. 30 września 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
w z. *Ubysz*

OKÓLNIK № 488

do P. P. Wojewodów: Białostockiego, Kieleckiego, Lubelskiego Łódzkiego, Nowogródzkiego, Poleskiego, Warszawskiego, Wołyńskiego, Magistratu m. st. Warszawy oraz p. Delegata Rządu w Wilnie

w przedmiocie

zmiany niektórych przepisów okólnika № 65 z dnia 10 listopada 1919 r., tyczącego się trybu pobierania podatku procentowego od zwierząt domowych.

W porozumieniu z Ministerstwem Skarbu oraz Najwyższą Izbą Kontroli Państwa zmienia się — względnie uzupełnia okólnik z dnia 10 listopada 1919 r. № 65 w przedmiocie trybu pobierania podatku procentowego od zwierząt domowych (Dz. Urzędowy M. R. i D. P. № 23 z 1919 r.) w niektórych punktach, a mianowicie:

I. **Punkt 4** okólnika № 65 otrzymuje brzmienie następujące: „Lekarzom weterynaryjnym, nie pozostającym w służbie państwowej, jakoteż osobom, upoważnionym do wykonywania oględzin zwierząt rzeźnych i mięsa, którym poruczono pobieranie podatku procentowego, przyznawane będzie za tę czynność wynagrodzenie, wynoszące 7% pobranego

podatku bez względu na wysokość kwoty tego podatku. Wypłata przypadającego wynagrodzenia winna być uskuteczniona z kredytu przyznanego w odnośnym paragrafie budżetu Ministerstwa Rolnictwa i D. P. na dany okres".

II. **Punkt 23** otrzymuje brzmienie następujące:

„Upoważnieni do poboru podatku procentowego lekarze weterynaryjni obowiązani są wnosić pobrany podatek ten na odnośny dział i paragraf budżetu Ministerstwa Rolnictwa i D. P. w następujących terminach;

a) w miejscowościach, w których znajdują się Kasy Skarbowe wpływy do wysokości 50.000 mk. przynajmniej raz na miesiąc, wpływy zaś, przewyższające 50.000 mk., natychmiast do tych Kas

b) w miejscowościach, w których niema Kas Skarbowych, wpływy o których mowa w punkcie a) — do Kas Skarbowych w siedzibie powiatów za pomocą blankietów nadawczych P. K. O. lub przekazów pocztowych.

Punkt 27 otrzymuje następujące brzmienie:

„Oglądacze zwierząt rzeźnych i mięsa upoważnieni do pobierania podatku procentowego, obowiązani są wnosić pobrane kwoty na ręce powiatowych lekarzy weterynaryjnych, a mianowicie: kwoty do wysokości 20.000 mk. przynajmniej raz na miesiąc, kwoty zaś przewyższające 20.000 mk. natychmiast.

Warszawa, dn. 30 września 1922 r.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych:
J. Raczyński

Dyrektor Departamentu Weterynarji
w z. *Kosiński*

Sprostowanie.

W tytule okólnika № 471 (Dz. Urzędowy Min. Roln. i D. P. № 1[illegible] z dn. 31 sierpnia 1922 r.) ulegają skreśleniu wyrazy: „Pomorskiego, Poznańskiego".

WYDAWNICTWA
MINISTERSTWA ROLNICTWA I DÓBR PAŃSTWOWYCH.

Serja A. (Monografje).

№ 1 — 5. Wyczerpane.
№ 6. Prof. S. Moszczeński. POSZUKIWANIE CENNOŚCI GRUNTÓW I MAJĄTKÓW WIEJSKICH. Str. 350. Cena mk. 1500.—
№ 7. A. Rose. BILANS HANDLOWY ZIEM B. ZABORU PRUSKIEGO Str. 697. Cena mk. 300.—
№ 8. Prof. Karol Różycki. PROJEKT PAŃSTWOWEJ ORGANIZACJI HODOWLI BYDŁA. Str. 127. Cena mk. 300.—
№ 9. D-r Ludwik Garbowski. OCENA NASION U NAS I ZAGRANICĄ Str. 125. Cena mk. 300.—
№ 10. INSTRUKCJA DLA STACYJ METEOROLOGICZNYCH SIECI POLSKIEJ. Z 44 ilustr. Str. 144. Cena mk. 2100.—
№ 11. INSTRUKCJA DO ZBIERANIA MATERJAŁÓW W CELU UŁOŻENIA TABLIC ZAMOŻNOSCI DRZEWOSTANOW. (Odbitka z „Dzien Urzęd. M. R. i D. P." № 29 z r. 1921). Str. 52. Cena mk. 300.—
№ 12. PROGRAM LUDOWEJ SZKOŁY ROLNICZEJ ŻEŃSKIEJ. Str. 68 Cena mk. 300.—
№ 13. PROGRAM LUDOWEJ SZKOŁY ROLNICZEJ MĘSKIEJ. Str. 123 Cena mk. 300.—
№ 14. WSKAZÓWKI ORGANIZACYJNO - METODYCZNE I PROGRAMY NAUCZANIA NA KURSACH ROLNICZYCH KRÓTKOTERMINOWYCH. Część I. Str. 73. Cena mk. 800.—

Serja B. (Broszury popularne).

№ 1. Prof. Inż. St. Biedrzycki. MASZYNY I NARZĘDZIA ROLNICZE W MNIEJSZEM GOSPODARSTWIE ROLNEM. Z 104 ilustracjami. Str. 127. Cena mk. 300.—
№ 2. L. Kruszyński. NAJCZĘŚCIEJ SPOTYKANE ZARAZY DROBIU. Z 8 ilustracjami. Str. 18. Cena mk. 150.
№ 3. Prof. E. Jankowski. KORZYŚCI Z SADÓW. Str. 15. Cena mk. 120.
№ 4. Inż. S. Turczynowicz. OSUSZENIE I NAWODNIENIE. Z 6 ilustracjami. Cena mk. 180.
№ 5. S. Lewicki. ZIARNO SIEWNE. Str. 25. Cena mk. 150.—
№ 6. St. Schönfeld. UPRAWA NAJWAŻNIEJSZYCH WARZYW W GRUNCIE. Z 47 rys. Str. 60. Cena mk. 600.—
№ 7. J. Kloska. ZALESIANIE I ZADRZEWIANIE NIEUŻYTKÓW. Z 23 ilustr. Str. 46. Cena 260 mk.
№ 8. S. Wotowski. KOŃ W GOSPODARSTWIE MAŁOROLNEM. Z 13 ilustracjami. Str. 57. Cena mk. 300.—

Serja C. (Podręczniki).

№ 1. J. M. Pomorski. UPRAWA ROLI I ROŚLIN (w druku).

Tłoczono w Drukarni Państwowej
z polecenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych. № 18771

Cena 500 mk.